JURNALUL S.F.®

Premiul Convenției Europene de SF
euROcon '94

Anul IV Nr. 134 -135; 7-20 Septembrie
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
24 pagini - 500 lei

De la trimisul nostru special Ionuț Bănuță la Convenția Europeană de SF:

JOHN BRUNNER,
unul din zeii SF-ului,
a trecut în altă dimensiune.

Delegația ROMÂNIEI a fost a patra ca număr de participanți.
SEBASTIAN A. CORN
a obținut premiul de încurajare al EUROCONULUI.

Premiile HUGO LOCUS Eurocon '95

Premiile JSF Atlantykron '95

Liviu Radu

Un almanah pentru sufletele noastre

Almanahul Anticipaţia '95

Redactor literar:
Mihai Dan Pavelescu

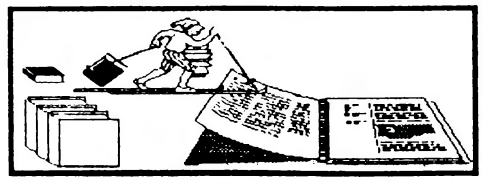

În fiecare an, aşteptam apariţia *Almanahului Anticipaţia* ca pe o minune a lumii. Şi chiar era. Conţinea autori pe care nu-i găseai în librării, romane bune, bine traduse... Un eveniment remarcabil pentru un iubitor de SF. Mărturisesc cinstit *(n-aveţi decît să rîdeţi, nal)* că includerea unui autor român în paginile almanahului, alături de atîtea nume celebre, mi se părea consacrarea, împlinirea... Faptul că o asemenea opinie o împărtăşeau şi alţii e confirmat de o întîmplare al cărei „erou" am fost. Adi Bănuţă, spiritual cînd îl apucă şi are spectatori potriviţi, a profitat de lansarea unui număr JSF în care apărea şi un text al subsemnatului ca să ia interviuri publicului spectator. Decis să mă facă praf şi să-mi dovedească nimicnicia (nu trebuia să se ostenească prea mult...) a prins o domnişorică drăguţică *(de vreo 13 -14 ani - ştiţi că-i plac minorele...)* şi a agresat-o verbal, scurt: *„Ce-ai citit de Liviu Radu?"*. Tînăra, prinsă pe picior greşit, a avut prezenţa de spirit să răspundă: „Nu-mi aduc aminte cum se numeşte povestirea... era în *Almanahul Anticipaţia*"... Umilirea mea a fost mai profundă decît sperase Adi: nu apăruse nimic scris de mine în celebrul almanah... Aşa că, deşi editurile ne zăpăcesc cu traduceri din cei mai buni autori, almanahul rămîne, pentru fani, oglinda a ce-i mai valoros în SF-ul naţional şi mondial. Deci, indiferent de ce s-ar zice, un almanah în care-mi apare o povestire, însoţită şi de un comentariu mai mult decît măgulitor al domnului Pavelescu, nu poate fi altfel decît excepţional. Am intrat şi eu în rîndul lumii... Dar să terminăm cu narcisismul ăsta exagerat *(ce să fac, dacă n-am alţi admiratori, mă admir singur, şi vă asigur că-i o admiraţie sinceră, dezinteresată...)* şi să vorbim un pic şi despre almanah. Acest număr a fost construit după principiul selectării textelor aparţinînd unei anumite teme *(relaţia ştiinţă - credinţă)*. S-a avut deci în vedere nu numai cultura noastră, ci şi sufletele noastre... Tema e interesantă, dar erau încă multe de spus... Cei intervievaţi au fost un pic derutaţi, prea se bătuse monedă pe „inamiciţia" dintre cele două... Oricum, s-a încălcat un tabu. Sper ca următoarele almanahuri şi să fie mai incitante. Surpriza începe cu prima pagină: în locul portretului ştim noi cui, poza unui părinte senator al partidului de guvernămînt (popa Tatu, ăla cu strada...) cu almanahul de anul trecut în mînă! Hai că-i bună!

După aceea un articol alarmat *(şi alarmant)* al lui Ioan Albescu *(Lecţie practică de învăţămînt politico-ideologic)* plin de pesimism; o anchetă despre subiectul almanahului (*au răspuns Vasile Andru, Sorin Antohi, Dan D. Farcaş, Al. Mironov, C.N. Pavel, Ion Ţugui şi Vasile Văcaru).*

Lume amestecată, opinii amestecate, idei interesante. Într-un cuvînt, democraţie. M. Moorcock, cu *Ecce homo!* reuşeşte, în stilu-i caracteristic, să atace o problemă interesantă, să propună soluţii originale, dar s-o trateze superficial. Isus a produs o adevărată revoluţie morală, iar Renan (care era ateu) susţine că-i o figură mai măreaţă ca om decît ca divinitate. Nimic din învăţătura care a zguduit lumea la Moorcock... Altfel, o poveste tare bine scrisă... Urmează subsemnatul (*Purtător de lumină*), Cristian Lăzărescu (*Orbul nebun furios şi paraliticul lucid*) - o proză densă, plină de semnificaţii, care merită citită cu atenţie; Aurelius Belei *(Tehno-system)* - care începe în stilul lui obişnuit, ce-a devenit cam monoton, dar termină într-o notă nouă, care m-a entuziasmat... Un intermezzo străin: Nancy Kress *(Trinitate)* o chestie afurisită, care m-a enervat, ca tot ce scrie cucoana, dar profundă, cu idei interesante, care-ţi dă dureri de cap. Însă nu le justifică serios, iar lucrul ăsta ar fi fost cu adevărat demn de băgat în seamă... Florin Pîtea *(e-Mail)* şi P.D. Constantin, *(Dualitate)*, cu proze interesante, de vagă inspiraţie cyberpunk; Ted Reynolds *(Rătăcind prin toate casele voastre)*, cu o nuvelă excelentă, bine scrisă, plină de idei şi substrat; Doru Stoica şi Dănuţ Ivănescu *(Password: Monk)*. Domnule, slavă cerului că ăştia doi nu-s prea prolifici, că altfel nu mai avea nimeni loc de ei... Philip K. Dick cu o nuvelă zdrobitoare, de-o originalitate a ideilor de te îngrozeşte *(Peste mohorîtul pămînt)*; Rubrica *"Galaxia SF"* îi reuneşte pe Polkinghorne, Voicu Bugariu (*Gnoza SF* - ce idee interesantă de a face o paralelă între mentalitatea religioasă şi cea a SF-uluil), A. Liversidge, Cristian şi Mihaela Ionescu (*Credo quia possible* - o scurtă istorie a lucrărilor SF cu tematică religioasă), Toma Ritner (*Topul filmelor*), Nicu Gecse (*Eveniment* - are dreptate, evenimentele importante lasă fandomul indiferent, am spus-o şi eu), Cotizo Draia (o recenzie despre romanele marţiene ale lui K.S.Robinson), topul cărţilor '94, Cătălin Ionescu (*Dragostea între necesitate şi suficienţă sau Almanahul Anticipaţia în istoria SF-ului românesc* - un titlu lung, ca şi articolul, o analiză lucidă, amănunţită, dură, sinceră, a ceea ce înseamnă almanahul în viaţa fandomului - băiatul ăsta tratează excelent subiecte care necesită o documentare vastă, a se vedea şi analiza JSF), Ionuţ Bănuţă (*Radiografie parţială* - individul scrie nemaipomenit cînd vrea să ascundă ce-ar trebui să spună limpede...), Radu Haraga (*Tendinţe noi în SF-ul românesc -în sine*, dar Grămescu a scris lucrările citate cu mult înainte de a se publica la noi lucrările lui Culianu). După aceea, George R.R. Martin (*Un cîntec pentru Lya*). Măcar pentru nuvela asta şi merită să cumpăraţi almanahul Imaginaţie cu grămada şi talentul necesar pentru a o reda... omul ăsta mă turtifică... Silviu Genescu (*Scamatorie*), o proză fantastică frumoasă, dar fără substrat religios. Aceeaşi remarcă şi pentru a doua lucrare a lui Florin Pîtea (*Celălalt*) cu adaosul că Florin se abate de la maniera lui obişnuită, dar într-un fel ce-mi place. Sebastian A. Corn cu un text aiurizant (*Naţiunea da Vinci*), în care face risipă de cultură şi informaţie, mai rău ca o enciclopedie, construind un edificiu zăpăcitor, în care bizareria se bazează pe logică extrapolată... Cum scăpăm de ăsta, băieţi? Şi, în final, R. Holdstock şi Kilworth (*Mărăcinele*), o nuvelă fantastică, premiată în 1992...

O să ziceţi: ce-i asta? Recenzie sau inventar? Dragilor, la mijloc e o chestie subtilă: dacă făceam aprecieri generale, n-ar fi fost valabile pentru tot almanahul, avînd în vedere caracterul variat şi diferit valoric al textelor, deci aprecierile ar fi fost atacabile. Aşa, pot fi criticat doar pe bucăţele, că voi fi avut şi eu, măcar din cînd în cînd, cîte o opinie corectă... Pe de altă parte, cum să nu-i pomenim pe toţi, mai ales pe-ai noştri? Păi mai aveam loc în fandom? Să lăsăm gluma. Adevărul este că fiecare bucată în sine merita discutată pe îndelete. Almanahul rămîne ce-a fost: dragostea noastră dintîi. Veşnic tînără... Ne mai uităm după altele, că strada a început să fie plină, dar tot la ce-am iubit ne întoarcem...

JURNALUL SF

PREMIILE CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI
CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA
GEOVALY SRL - BUCUREŞTI (activitate promoţională)
CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128.

Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, Telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România Piaţa Presei Libere nr. 1

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ
(REDACTOR ŞEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Remus CERNEA, Mihail GRĂMESCU, Isabela ION, Cristian IONESCU, Liviu RADU, Don SIMON, Cătălin TENIŢĂ, Florin Mircea TUDOR.
(REDACTORI)

ADRESA REDACŢIEI :
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, BUCUREŞTI
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată
Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ

Culegere:
Ruxandra ROGOJINARU

Corectură:
Liviu SURUGIU
Cătălin TENIŢĂ

Montaj offset:
Gina MARCU, Mariana SEBE, Silvana GREERE

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL
Editat de S.C. JURNALUL S.A.

Tipărul executat la INTACT

Premiul TINERAMA

ADRIAN BĂNUŢĂ
POEM cu păsări

Erau mari şi albe
- stereotipe
ca
începutul -
ca nişte fulgi de zăpadă.
Acopereau tot cerul cu aripile
- păsări nebune, de vînt -
Doar ele şi zborul. Căzînd în înalt şi renăscînd în valurile apei din barca lui Charon.
- păsări nebune, de aer -
Nu păreau a şti că viermii din ele le sorb viitorul în faşă; că fiece filfîire e o vîslire spre moarte.
- păsări nebune, de cer -
Mari şi albe.
Pendulînd între două lumi.
Ar putea fugi: din vînt, din aer, din cer, din lumea mea...

- dar unde să fugi,
cînd viermii
le-au sorbit viitorul?-
Stau singure:
- mari şi albe -
pline de trecut între lumea concretă şi lumea scrisă ţipînd a neant.
Uneori le uit, alteori mă uit şi încep din nou să le scriu. Sînt altele, dar aceleaşi..
- căptuşindu-mi amintirile
cu fulgii lor -
Sînt mari şi albe.
Ţîşnesc din ochii mei spre lumină.
Par pline de speranţă, de bucurie, de viaţă. Par...

Premiul JSF pentru originalitate

Liviu Surugiu este printre puţinii scriitori ai generaţiei JSF care s-au specializat pe horror şi au încercat să-şi creeze un stil original.

LIVIU SURUGIU
NOAPTE cu destăinuiri şi afişe

Motto: Într-o noapte m-am visat pasăre şi asta şi eram, cînd m-am trezit. Altădată m-am visat om. În zori am alergat la un ochi de apă: tot pasăre eram.

TREBUIE ŢINUT CONT DE FAPTUL CĂ FIECARE PASĂRE ARE AMPRENTELE EI; DACĂ ZONELE FALANGEI ŞI FALANGINEI SÎNT CEVA MAI ESTOMPATE, FALANGETA, ÎN SCHIMB, LASĂ URME PERFECTE ÎN SPECIAL DATORITĂ GHEAREI. AMPUTAREA ACESTEIA NU SERVEŞTE LA NIMIC, DIMPOTRIVĂ, POATE FI UN EXCELENT SEMN DISTINCTIV. FIECARE PASĂRE ARE O STRUCTURĂ UNICĂ A PENELOR... ŞANSA DE A EXISTA DOUĂ PĂSĂRI CU PENE IDENTICE ESTE DE UNA LA 64 DE MILIOANE. DE ASEMENEA MIROSUL NU TREBUIE NEGLIJAT. DEŞI SE SPALĂ DES, EMISIA OLFACTIVĂ PERSISTĂ TOCMAI DATORITĂ GRĂSIMILOR CARE LE PROTEJEAZĂ ÎMPOTRIVA APEI. AŞA CUM AFIRMĂ E. LOCARD, ESTE IMPOSIBIL PENTRU O PASĂRE SĂ ACŢIONEZE CU INTENSITATEA PE CARE O PRESUPUNE ACŢIUNEA CRIMINALĂ FĂRĂ SĂ LASE URME ALE TRECERII SALE. NU EXISTĂ CRIMĂ PERFECTĂ.

Cînd eram mic, am ucis o pasăre. Toată primăvara am visat-o.

Mai tîrziu am înţeles că toamna mă visa ea.

Aşa a fost apoi mereu. Primăvara venea, toamna pleca... Împreună eram eterni.

Cînd eram mic, m-a ucis o pasăre.

URMELE DE CIOC POT ARĂTA NU NUMAI RASA, DAR ŞI TRĂSĂTURI IMPORTANTE ALE EXEMPLARULUI RESPECTIV. ÎN PLUS ELE SÎNT ÎNTOTDEAUNA PURTĂTOARE DE SALIVĂ, A CĂREI ANALIZĂ POATE ADUCE DATE IMPORTANTE CU PRIVIRE LA STAREA DE SĂNĂTATE, UNELE DEPRINDERI SAU VICII, ALIMENTE INGURGITATE, LOCUL DE MUNCĂ, SEXUL...

Cînd eram mic am avut un frate mort. Ne jucam în spatele casei, printre bălării. Toate găinile fugeau de noi. Eu aveam trei ani, iar el doi. Soră-mea mai mare ne însoţea, dar ea nu mai ţine minte acum. Îl piteam de părinţi. Ei plîngeau încă în amintirea lui. Murise ca prostul. Îl lovise un cioc în cap. Ce să-i faci. Dar ieşea singur din pămînt. Venea acasă. Îi dădeam pe furiş să mănînce. Scuipa tot. Se făcuse urît ca dracul. Şi mirosea la fel. Uneori îşi pierdea mintea. Se dădea la noi. Încerca să ne sperie.

I-am tras una... Cu mine nu se putea pune. Îl trimiteam noaptea să fure ouă. Vedea bine cu ochii închişi.

Mergea peste tot prin casă, cînd eram singuri. Hainele se luau după el. Da' tot gol pleca în cimitir.

Apoi nu s-a mai întors.

Abia atunci l-am jelit; începuse să ne fie drag de el.

UN ALT GEN DE URMĂ ÎL CONSTITUIE MODUL DE SĂVÎRŞIRE A INFRACŢIUNILOR. PĂSĂRILE CARE LUCREAZĂ ÎN GRUP (SAU ÎN STOL) AU O AMPRENTĂ A MODULUI DE OPERARE, CEEA CE SE NUMEŞTE M.O.S. (MODUS OPERANDI SISTEM).

– Ştii că nu sîntem pe o insulă? şopti speriat bătrînul. Cică ar fi un trup imens de pasăre moartă, goală pe dinăuntru, cu aripile în apă şi gîtul pe dedesubt.

–Aiureal scuipă tînărul drept în foc. Eşti tu Hitchcock cum sînt eu Maurier... Să fim pă(să)roşi !

ATENŢIE ! DISTRUGEŢI ORICE OUĂ DE PĂSĂRI !

Premiul de DEBUT

Despre autor: sperăm să fie elev, nu ştim decît că domiciliază în Oradea: str. Republicii, nr 10/A, ap 2. Atît ne-a scris, atît vă spunem.

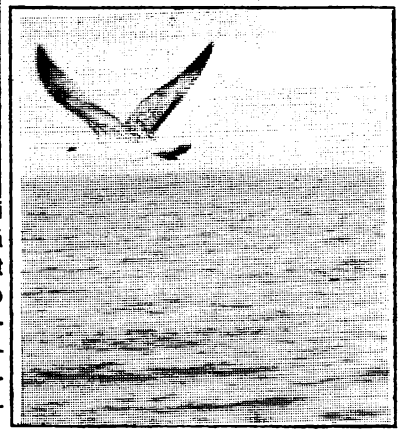

SEVER DANIEL COVACIU MARCOV

Păsările INSULEI

Trăia odată un pictor şi toţi oamenii erau de acord că era un adevărat artist. Tot ce pictase - şi pictase mult - era de o incontestabilă valoare. Îi recunoscuseră harul chiar şi Verganii ce-şi duceau zilele în pădurile de dincolo de cetatea Hanra şi care i s-au închinat considerîndu-l zeu.

Unul din sclavii Ainerului din Larden susţinea că, noaptea, hainii din tablourile lui se mişcau, iar ducele de Eidhalen era îndrăgostit de *Zeiţa Înserării* şi chiar pretindea că uneori zeiţa se materializa pentru el, părăsind tabloul. Dar cum Eidhalen era un om de spirit, supuşii săi se mulţumeau să zîmbească cu înţeles. Într-un amurg de toamnă, contele s-a aruncat în sabie, lăsînd scris că-l chema zeiţa.

Sursa de inspiraţie a pictorului erau visele sale. De aceea ziceau unii că tablourile sale aveau uneori darul de a materializa visele celor ce le priveau.

Dar cu toată faima sa unanim recunoscută, el nu era fericit. Cîndva, pe cînd era foarte tînăr, auzise că existase odată, cu vreo mie de ani în urmă, un artist cum nu mai trăise altul, care pictînd se ridicase *deasupra cuvîntului*. Crease foarte puţin, dar tablourile sale erau sublime. Trăise la curtea regelui Velselen şi pictase de-a lungul unui întreg an cel mai frumos tablou pe care îl văzuse omenirea vreodată: un peisaj fantastic ce înfăţişa o insulă stîncoasă deasupra căreia zburau fiinţe himerice. Femei de o frumuseţe perfectă, frumuseţe ce-o depăşea cu mult pe cea a statuilor lui Alu; fiinţele aveau în locul de mîinilor aripi lungi de liliac.

Şi era atît de frumos acel peisaj şi atît de frumoase acele fiinţe pe jumătate om, pe jumătate zburătoare, încît privitorii tabloului rămîneau să-l admire zile în şir. I-au zis: "Păsările insulei" şi regi de pretutindeni au venit de departe să-l vadă.

Se mai povesteşte că acel pictor şi-a uitat pasiunea de a picta. Că stătea ceasuri întregi privindu-şi opera, scufundîndu-se în ea.

(Uneori sclavilor li se părea că noaptea aud straniifluierături de aripi.)

Alţii spun că, de fapt, n-a încetat niciodată să picteze, fiindcă era veşnic nemulţumit de lucrarea sa şi, în tentativa de a o perfecţiona, o schimba mereu.

Se mai povesteşte că pictorul obişnuia să spună că n-ar fi trebuit să picteze tabloul.

A murit împreună cu opera vieţii sale într-un incendiu.

(Dar lumea nu l-a putut uita. Şi parcă acum, după o mie de ani, sufletul acelui pictor s-a reîncarnat. Sau, poate, gelos pe talentul tînărului pictor îi făcea viaţa acestuia de nesuportat răpindu-i visele.)

Şi acesta strica în zadar sute de pînze. Cei ce aşteptau noile capodopere vedeau cu îngrijorare cum pictorul se stingea văzînd cu ochii. Dar într-o noapte VISĂ.

(Se zicea că şi anticul pictor realizase *„Păsările insulei"* tot în urma unui astfel de vis).

Şi, alegîndu-şi un perete de granit de la marginea mării drept pînză, începu să lucreze cu febrilitate.

După un timp, marinarii ce treceau pe acolo cu corăbiile văzură cu surprindere un soare ce apunea întruna. În spatele acestui soare se înălţa un grup de stînci roşii. Cu cît progresa tabloul, cu atît simţea că trăieşte mai mult. Iar marinarii vedeau cu admiraţie cum ia naştere un peisaj de o fantastică frumuseţe, un peisaj cum nu mai văzuseră niciodată, nici chiar în insulele de dincolo de capul Dam.

Cînd tabloul a fost terminat, izbucni o furtună cum nu mai fusese de mult şi multe corăbii se scufundară. Unul dintre supravieţuitori povestea că în acea noapte furtuna bîntuise şi pe marea din tablou. Dar a doua zi tabloul de pe stîncă era la locul lui. La fel de frumos. Doar că păsările nu mai se aflau acolo, ci zburau deasupra insulei.

Însă pictorul nu mai era, căci abia cînd pictase păsările în mărime naturală le văzuse ghearele şi colţii. Dar erau deja pictate ...

THE BIRDS

ECRAN FANTASTIC

PĂSĂRILE

Producţie Universal Pictures, 1963. Producător: Alfred Hitchcock. Scenariul: Evan Hunter, după povestirea lui Daphne du Maurier. Decoruri: George Milo. Costume: Edith Head, Rita Riggs. Machiaj: Howard Smith. Muzică: Remi Glassmann, Oskar Sala. Efecte speciale: Lawrence A. Hampton. Imagine: Robert Burks. Montaj: George Tomasini. Dresajul păsărilor: Ray Berwick. Interpreţi: Rod Taylor (Mitch Brenner), Tippi Hedren (Melanie Daniels), Jessica Tandy (Lydia Brenner), Suzanne Pleshette (Annie Hayworth), Charles McGraw (Sebastian Sholes), Veronica Cartwright (Cathy Brenner), Ruth McDevitt (D-na MacGruder), Ethel Griffies (D-na Buni). Regie: Alfred Hitchcock. Durată: 120 min.

Alături de *Psycho*, unul din cele mai bune filme ale maestrului macabrului. Deşi efectele speciale îl încadrează distinct în tradiţia genului horror, *Păsările*, nu pot fi incluse într-o anume categorie: horror, SF, thriller. Puterea de atracţie a filmului nu constă în situaţiile extreme ale acţiunii, ci în strategia dramatică a regizorului, în examinarea reacţiilor personajelor puse faţă în faţă cu un pericol iminent (de altfel iată ce declara Hitchcock: „M-am asigurat că publicul nu va fi capabil să anticipeze ce va urma de la o scenă la alta"). Evenimentele se îndreaptă lin, dar şi implacabil spre catastrofă: atacul păsărilor asupra oamenilor şi luarea în stăpînire deplină de către acestea a micii insule Bogeda Bay de pe coasta Californiei, în apropiere de San Francisco. O acţiune "organizată" sau o simplă răzbunare din partea păsărilor, aceste creaturi de obicei inocente care nici pe departe nu inspiră teroare oamenilor? Aşa cum menţionează *Stanley Solomon* în *Beyond Formula: American Film Genres (New York, 1976, pag, 143)* elementul horror pe care se bazează Hitchcock este revolta naturii împotriva omului, revoltă reprezentată de cele mai paşnice vieţuitoare care zboară deasupra caselor de pe coastă - nu ulii, nu vulturi, ca să nu mai vorbim de pterodactili! Această viziune neagră asupra lumii - tipică pentru macabrul pe care-l cultivă cu precădere maestrul englez - pare totuşi posibilă (de altfel, în film, unul din experţi remarcă faptul că numărul incredibil de mare de păsări ar putea sugera o „forţă" potenţial periculoasă îndreptată împotriva umanităţii). Pe măsură ce atacurile păsărilor se înteţesc, devine evident că ele reprezintă o nouă formă de catastrofă naturală, asemănătoare cu erupţia unui vulcan, cu o tornadă, cu un tsunami sau cu alunecarea vreunui versant muntos. Atacul păsărilor devine tot mai deliberat (de exemplu asupra cabinei telefonice în care se afla Melanie Daniels, asupra pompierilor) şi sinucigaş de vreme ce se zdrobesc realmente de peretele de sticlă al cabinei în încercarea de a-l sparge. Şi astfel ne putem da seama că ele reprezintă de fapt o specie cu o „mentalitate" colectivă ai cărei membri recurg la orice mijloace pentru a-şi atinge scopul - în cazul nostru distrugerea fiinţelor umane. Această "mentalitate" emană de la un singur „individ" (atacul unui singur pescăruş asupra Melaniei aflată într-o barcă), amplificîndu-se treptat (primul atac în masă are loc la o petrecere onomastică, atac al cărui rezultat este doar spargerea unor baloane) pînă la scena finală cînd mulţimea de păsări priveşte (liniştită pe moment!) plecarea maşinii. Finalul este de aceea interpretabil. A dorit oare regizorul să lase impresia că lucrurile se vor înrăutăţi în loc să se îmbunătăţească? Poate nu vom şti niciodată care a fost adevărata idee pe care a dorit să ne-o sugereze Alfred Hitchcock. Nu putem să încheiem aceste rînduri fără a aminti că o „urmare" a acestei pelicule *Birds II (Land's End)*, regie Alan Smithee, cu Brad Johnson, Chelsea Field, James Naughton, Tippi Hedren este doar o palidă pastişă a variantei originale.

FLORIN MIRCEA TUDOR

Premiul ISF secțiunea horror

LIVIU RADU

Vînător pentru PĂSĂRI

Deși membru al redacției, Liviu a aflat de concurs *(așa se întîmplă cînd oamenii chiulesc din motive personale și nu în interesul serviciului)* ***cu numai trei zile înainte de expirarea termenului și, fiindcă era vorba de un număr special*** *–voi nu v-ați săturat de atîta LR? –* ***bineînțeles că a scris cîte o povestire în fiecare zi, adică 1/zi*** *(spre desperarea, firească, a prietenilor sinceri și dezinteresați precum și a lui Liviu Surugiu, care afirma: „nu știu alții cum simt, dar pe lîngă faptul că scrie - prost și a premii - îl mai și publicați'. Replică din OFF: „Prost, prost, da' multl') **și bineînțeles că n-a luat decît două premii. Deh, soarta scriitorului mărginit, într-o lume și mai mărginită.***

Pescărușii încercau să ciugulească ochii. Dar aceștia erau protejați de ochelarii cu ramă de metal... Pliscurile mari, puternice, izbeau sticla ricoșau și lăsau urme pe obrazul neted... Am încercat să-i izgonesc. Au cîrîit amenințător. În ajutorul lor au năvălit stoluri întregi de ciori, cîrduri de vrăbii. Se roteau deasupra mea. Din cînd în cînd, cîte o pasăre mai obraznică se lansa în picaj spre mine, mai să mă atingă... Am fugit spre corturi, strigînd răgușit:

- Băieți, veniți repede, s-a întîmplat o nenorocire! Pînă ne-am întors, cadavrul fusese mutilat sălbatic... Ciugulit, crîmpoțit, sfîșiat... Păsările se îndopaseră în voie. Nu-mi explicam atîta violență, atîta agresivitate... Am aruncat o pătură peste ceea ce fusese, cu puțin înainte, prietenul nostru, am zvîrlit cu pietre în zburătorele care, după ce se săturaseră, se retrăseseră pe ramurile sălciilor din jur. Nu mai aveau voiciunea aceea de ființe de pradă, dar pîndeau din frunziș cu ochi în care am avut impresia că zăream indiferență, batjocură și lăcomie... După vreo oră, a sosit șalupa cu polițiști. Medicul legist a examinat cadavrul și a aruncat o privire plină de subînțelesuri ofițerului tinerel, care conducea ancheta:

- Aceeași situație...

- Fie a dracului de treabă! a bombănit tînărul. Și eu care speram să plec mîine în concediul

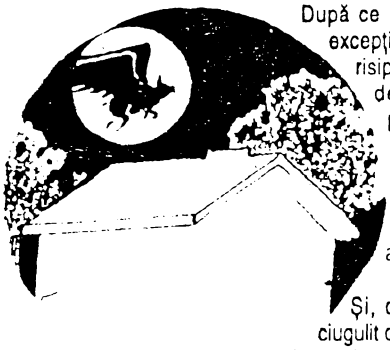

După ce au ridicat trupul și au plecat toți, cu excepția unui plutonier în vîrstă, băieții s-au risipit prin toată tabăra. Fetele stătuseră de-o parte, se auziseră doar cîteva plînsete, repede înăbușite. Nu m-am uitat, să văd cine-l jelea... Într-o oră, nu a mai rămas nimeni pe insulă. Fusese suficient ca polițistul să mormăie, suficient de tare ca să fie auzit:

Asta-i a zecea crimă din luna asta... Și, de fiecare dată, am găsit cadavrul ciugulit de păsări...

Eu rămăsesem. Nu știu de ce. Curiozitatea mea maladivă... Sau, poate, soarta...

M-am luat după subofițer. Scotocea prin tufișuri, căuta urme. S-a uitat la mine și a început să-mi explice:

- A tras de aici... Cine dracu' o fi? Ne-a îmbolnăvit pe toți... Asta ne lipsea: un criminal sadic în sălbăticia asta... De pe vremea lu' Terente nu s-a întîmplat nimic... Da' nu înțeleg o chestie, dom'le: ce legătură are cu păsările? Ai zice că-s înțeleși! Cum omoară pe careva, cum apar o mulțime de păsări care-l sfîrtecă pe bietul om... 's om bătrîn, mai am puțin și ies la pensie, da' așa ceva n-am mai pomenit... Apoi a aruncat o privire spre tabăra pustie, în care rămăsese doar cortul meu.

- Dumneavoastră ce faceți? Nu plecați?

- Nu.

- Păi ce-o să faceți aicea singur? Ce, vreți să vă găsim mîine ciugulit de pescărași?

- N-am ce face. Nevastă-mea vine să mă ia peste o săptămînă. E plecată la niște rude, nu le știu adresa. Nu mi-am luat nici măcar cheile de-acasă. Ce să fac, să întind cortul în stradă și s-o aștept? S-a uitat ciudat la mine. Bănuia că motivele-s altele, dar avea bun simț. Adevărul e că voiam să rămîn. Nu știam de ce.

(Nu știam atunci, acum știu...)

- O să vorbesc cu Vasile, pescaru', să treacă p-aci în fiecare dimineață, cînd se întoarce, după ce-a întins năvoadele... Măcar să vă găsim la timp, că pe căldura asta după două zile o să dubiți până o Medeea... Și ne-am săturat de miros... Bine... Rămîneți sănătos! Apoi pe neașteptate, omul în uniformă s-a făcut cruce.

- Să vă ajute Dumnezeu, dom'le, că nu știți în ce vă băgați! S-a urcat în bărcuța rămasă lîngă mal și a plecat pe calea fără pulbere a Dunării... Nu prea am dormit în noaptea aia. Cum închideam ochii, cum vedeam pliscurile lovind lentilele, ricoșînd pe sticlă, alunecînd în ramele metalice... Iar păsările se roteau, ghemuri din pene cenușii ce scoteau țipete ascuțite, zgîriind auzul... Ciudat, dar nu păreau amenințătoare... mai degrabă nerăbdătoare... cereau ceva, implorau. Am adormit în zori... M-a trezit un strigăt:

- Hei! Mai trăiește cineva pe-aici? Am ieșit din cort, clipind somnoros. O lotcă trasă la mal. Lîngă ea, un bătrîn înalt, uscățiv, cu barbă lungă, cenușie.

- Bună dimineața, i-am zis.

- Chiar că-i bună! a făcut el. Dacă n-am văzut pe nimeni, mi-am închipuit că... Da' bine că n-a fost nimic!

- N-avea ce să fie, am făcut eu pe optimistul. Nu bei o cafea?

- Nuuu... eu și cafeaua!

- Dar o votcă?

- Asta nu se refuză... A venit lîngă cort. Am scos o sticlă de Săniuță, de-o jumătate. A privit-o cu ochi lucitori. A tras o dușcă. L-am tratat și cu o țigară. Ne-am așezat pe iarbă. O gură eu, o dușcă zdravănă el... Sticla se golea...

- De ce nu vrei să pleci, domnule? Am auzit că n-ai unde să stai o săptămînă. Vino la mine. Casa nu-i cine știe ce, da' am pește... Nu-ți cer nimic, s-a grăbit bătrînul să adauge, ca și cum l-aș fi bănuit de vreun interes.

- Păi... am început eu, de mult îmi doream un concediu în singurătate... să mă odihnesc... a fost frumos cu băieții, dar cam multă gălăgie...

- Domnule, a spus el, cu oarecare ezitare în glas, nu-i bine să rămîi singur aici... Nu-i bine să stai aici nici cu o grămadă de lume...

- De ce? S-au organizat tabere aici de multă vreme și nu s-a întîmplat, pînă acum, nimic...

- Da, da' n-a fost an secetos!

- Ce legătură are cu seceta? m-am mirat eu.

- Are, că păsările n-au mîncare... și atunci apare VÎNĂTORUL... care vînează pentru ele... le face rost de mîncare... Dacă-i secetă, a continuat el sfătos, nu-s boabe pe cîmp, nu-s rîme, nici gîndaci... peștele se bagă la nămol... N-au ce să mănînce, domnule, și atunci păsările se spurcă la carne! Carne proaspătă! Iar Vînătorul le face rost... De unde crezi că știe ele să se strîngă cînd a omorît ăla pe cineva?

- Și cine-i *Vînătorul* ăla, de care povestești?

- Da' dracu' știe? Poate chiar Dracu'! Că nu apare decît în vreme de secetă... la zeci de ani... Eram tînăr cînd a fost ultima oară. Imediat după război... Mulți au zis că erau tîlhari, că erau arme peste tot... Da' eu știam de la bunicu' că nu-i așa, că apăruse *Vînătorul Păsărilor*... Nimeni nu l-a văzut... decît ăia pe care i-a omorît...

- Nu poate fi Dracul, nea Vasile, am rîs eu, deschizînd altă sticlă de votcă. N-ar fi avut nevoie de pușcă. Plutonierul care a fost aici a găsit un tub de cartuș. E un om. Vreun nebun...

-Tot ce se poate, a zis el, refuzînd cu un gest sticla pe care i-o întinsesem. Gata, pentru azi ajunge! Mai am treabă... O bem mîine... Numai că n-am băut-o împreună a doua zi. Pentru că Vasile n-a apărut. A apărut în schimb, spre amiază, şalupa poliţiei. A tras la mal şi din ea a coborît subofiţerul în vîrstă. Părea obosit, fără vlagă.

- Ce-i cu Vasile? N-a venit azi...

- N-avea cum să vină, a mormăit poliţistul. L-am găsit la capătul insulei, acolo unde-şi întinde năvoadele... Cu un glonţ în inimă... Ciugulit de păsări... L-am recunoscut după resturile de haine... Domnule, hai cu noi!

- De ce? Mă bănuiţi de ceva?

- Nici vorbă, s-a apărat omul. De' nu mai vreau încă un cadavru.

- N-o să mi se întîmple nimic, am protestat eu. Aici e linişte, pace... Mă odihnesc... Nu merg! S-a uitat spre cei din şalupă. Discutau între ei. Mi-a întins un pachet învelit într-o bucată de pînză.

-Dom'le, ştiu că fac o ilegalitate... L-am luat de la un turc. N-am apucat să-l trec în acte... Poate o să-ţi folosească... Apoi s-a întors şi-a plecat. După ce s-a îndepărtat, am desfăcut pachetul. Un revolver greu, negru. M-am străduit să-mi aduc aminte ce învăţasem în armată şi am descoperit că avea încărcătorul plin. Opt gloanţe. Cînd s-a înnoptat, pădurea se umpluse de viaţă. Pe crengi stăteau grămezi de păsări, de toate felurile. Aşteptau. Ce, numai ele ştiau... N-am îndrăznit să mă culc. M-am ascuns, cu arma în mînă, după un trunchi gros de salcie. Aşteptam. Ca şi păsările... Apoi a răsărit luna. Dunărea sticlea bizar, o suprafaţă maronie cu văluriri mărunte, argintii. Sălciile păreau siluete gheboase de demoni pîndітori... Pădurea de salcîmi şi plopi foşnea, fremăta... Păsările se agitau, din cînd în cînd, nerăbdătoare. Sau flămînde... Stăteam nemişcat în ascunzişul meu. Simţeam mii de ace în picioarele amorţite... Prin freamătul pădurii am auzit un foşnet puternic. Cineva îşi croia drum prin iarba înaltă... Mi-am aţintit privirea în direcţia zgomotului şi am înlemnit. Un timp, n-am respirat, am încercat să nu exist... Dintre copaci s-a ivit o siluetă... S-a îndreptat spre cort, a pătruns pe pajiştea luminată de lună... Am văzut limpede un bărbat între două vîrste, cu o puşcă de vînătoare în mînă. Se furişa spre pînza în spatele căreia bănuia că mă aflu... Am ridicat pistolul, l-am proptit de trunchiul cioturos şi am ochit cu grijă.

- Aruncă arma şi ridică mîinile! am strigat cu voce răguşită. S-a răsucit brusc, îndreptînd puşca spre mine. Am apăsat trăgaciul şi împuşcătura a răsunat îndelung, risipindu-se peste întinderea de apă, izbind malurile îndepărtate... Individul s-a prăbuşit pe spate, scăpînd arma... Copacii au foşnit. Văzduhul s-a întunecat... Mii, zeci de mii de păsări năvăleau asupra trupului întins... Îl acoperiseră cu un covor de pene... Negura din aer m-a copleşit în vîrtejul ei... Scîrba, sila, groaza, mă copleşiseră atît de profund, încît m-am prăbuşit în necunoştinţă... Cînd m-am trezit, răsărise soarele. M-am apropiat de cort. Lîngă el, un schelet aproape complet descărnat. Şi cîteva zdrenţe, resturi însîngerate ale veşmintelor... Am vomat îndelung, apoi m-am dus spre mal. După un timp, a trecut o şalupă cu pescari. I-am strigat şi le -am spus să cheme poliţia. Am rămas acolo, ghemuit pe iarbă, pînă a apărut plutonierul cel bătrîn. I-am întins, fără vorbă, pistolul negru...

După ce şi-au făcut meseria, iar pajiştea a rămas curată, subofiţerul mi-a spus uimit că identificase cadavrul. Al unui cetăţean oarecare, pe care nu l-ar fi bănuit nici în ruptul capului. Identificaseră şi arma, nu exista îndoială, acela fusese criminalul. M-a invitat să merg cu el, dar, şi de data asta, l-am refuzat fără să ştiu de ce... Restul zilei a trecut iute... Nu-mi amintesc cum...

Părea că m-am trezit brusc dintr-o stare de amorţeală, în momentul în care a răsărit luna... Razele ei curgeau ca nişte dîre albe, lăptoase, biciuind insula, copacii sticlind verde, ca nişte cioburi... Lumina aceea palidă, nesănătoasă, dădea un aer bizar, ireal, întregului peisaj... Parcă fusese mutat în altă lume... sau modelat din altă substanţă... Atunci l-am văzut. Venea printre copaci, urmat de stoluri tăcute de păsări, umbre ce se strecurau printre umbre, pete întunecate pe întunericul pădurii... Am rămas locului. Unde să fug? Mă aflam pe o insulă şi nu ştiam să înot... Ţinea în mînă o puşcă... S-a apropiat de mine şi mi-a întins-o. I-am privit ţeasta golită de carne şi orbitele goale... A spus, cu o voce ce venea de dincolo de zîmbetul dinţilor neacoperiţi de buze:

- Ia-o! E rîndul tău. Ele te aşteptă. Le e foame. Nu mai pot să le ajut... Din cauza ta! Aşa că o să-mi ţii locul... Mintea mi-era acoperită de o negură...Fără să-mi dau seama, m-am trezit cu arma în mînă... Am bîiguit un început de protest:

- Nu ştiu ce să fac... Nu mă pricep...

- O să te învăţ... Voi sta cu tine pînă vei fi în stare să te descurci singur... Ne-am îndepărtat spre apă, în direcţia satului ale cărui lumini străluceau slab dincolo de Dunăre... Am păşit pe suprafaţa ce se ondula, reflectînd razele sidefii, şi am simţit -o sub picior ca pe un covor moale, elastic... Am ajuns în sat. De undeva se auzeau chiote, muzică... Vreo petrecere... A vrut să mă conducă într-acolo... Cu un ultim rest de voinţă, m-am opus:

- Nu pot...

- Aşa-i la început... Vei putea... va începe să-ţi placă... Să nu grăbim lucrurile...

M-a îndrumat spre marginea satului. Într-un ţarc, cîteva vaci. Am ridicat arma, am ochit şi o vită s-a prăbuşit... Abia cînd stolul s-a repezit asupra animalului mort mi-am dat seama că ne urmase tot drumul...

-Acum ne întoarcem... am auzit şoapta de lîngă mine. Voi reveni... Iar data viitoare vei dărui păsărilor o hrană mai aleasă... Am dormit toată ziua. M-am trezit spre seară. Copacii erau plini de păsări care se agitau nerăbdătoare...

În seara asta voi vîna primul om...

VITRINA CU ILUZII

LIVIU RADU

Dincolo de cyberpunk

Orson Scott Card – Xenocid
Traducere de Constantin Dumitriu-Palcus
Editura NEMIRA
William Gibson – Lumină virtuală
Traducere de Mircea Ştefancu
Editura NEMIRA

Anul '91 (ce simetrii...) a scos la iveală două cărţi de-o importanţă deosebită, continuări ale unor cicluri romaneşti premiate şi răspremiate, lucrările respective sublinîază o anumită orientare ideatică şi literară. E vorba de *Xenocid (Orson Scott Card) şi The Fall of Hyperion (Dan Simmons).* Cele două romane au anumite elemente comune, pe care le voi menţiona pe scurt: folosind o tehnică literară clasică *(cu masive urme ale bogatelor lecturi ale autorilor)* şi o intrigă pe mai multe planuri (dar cvasiliniară), includ elemente preluate din cyberpunk *(elemente pe care şi cyberpunkul le preluase, cîndva, însă le dăduse noi valenţe, transformîndu-le în proprietatea sa),* dar acordîndu-le valori intelectuale şi ideatice superioare. Introducerea de speculaţii teologice, combinate cu probleme general umane, care duc la concluzii extrem de originale, dau profunzime şi conţinut. Acele *IA* cu care se jucase Gibson, fără a conduce cititorul spre idei limită, devin elementele principale ale jocului intelectual, culminînd cu întrebarea supremă: poate omul să creeze divinitatea? Răspunsul e şocant pentru că ambii autori răspund afirmativ, deşi în maniere diferite. Simmons susţine că divinitatea obţinută artificial va prefera moartea manipulării, iar Card preferă să ne lase într-o nesiguranţă relativă, fără a face afirmaţii definitive despre IA-ul numit Jane. Să revenim la *Xenocid,* pentru că Simmons n-a fost încă descoperit de editorii noştri...

Povestea cu viruşii ucigaşi şi ameninţarea exterminării unei planete nu-i teribil de nouă şi nici foarte interesantă. În schimb, activitatea părintelui Estevao şi ereziile pequeninoşilor sînt pline de subtilităţi. Iar adevărata poveste este cea a lui Qing-Joa... Han Fei-Tzu acceptă ideea modificării genetice (problema merită studiată, Adler susţine că asemenea boli psihice nu-s ereditare...) pentru că, de fapt, n-a fost un credincios adevărat, ci a încercat să respecte dorinţa soţiei sale. Pentru el, revelaţia adevărului dezvăluit de Jane a reprezentat eliberarea dintr-un coşmar...

O teorie cosmogonică interesantă sugerează discret existenţa divinităţii (cineva trebuia să existe în afara sferei iniţiale pentru a declanşa big-bangul...), precum şi posibila identificare a acesteia cu IA-ul Jane. Care, de altfel, învie morţi şi face şi alte miracole... (chiar dacă sub un aspect ştiinţific). Iar slujnica Mu-Pao (purtătoarea numelui unei zeiţe) e un personaj încifrat şi pretabil multor interpretări...

Învingătoarea din lupta pentru împiedicarea xenocidului este, oricît de bizar pare, Quing-Jao. Ea descoperă divinitatea, chiar dacă n-o recunoaşte. Iar înfrîngerea ei se transformă în triumf, pentru că o credinţă sinceră *(nu neapărat în divinitate)* într-o cauză pierdută are, indiferent dacă ne place sau nu, ceva eroic şi tragic, deasupra banalului...

Deci *Xenocid* este o carte mare, cu multe probleme interesante, cu speculaţii originale, cu personaje vii, impresionante. Pornind de la cyberpunk.

Ce făcea, în timpul acesta, maestrul cyberpunkului? Scria *Lumină virtuală (1993).* Un roman de-o calitate îndoielnică, fără substrat, folosind o intrigă banală, uzată de atîta folosire în filme poliţiste de serie C. În care renunţă la ce i-a adus glorie şi renume, în schimbul unor artificii ieftine. Explicitează lucruri inutile şi lasă baltă ce-i interesant. O carte bine scrisă, dar fără valoare.

Cyberpunk-ul a scos la iveală nişte teme şi motive interesante. Se pare că vor folosi celor care ştiu să le valorifice aşa cum merită...

P.S. Domnul Dumitru-Palcus e un ghinionist. Cînd realizează o traducere meritorie, tipografii îşi bat joc de o ediţie ce arată splendid *(ce copertă a scos Tudor Popa...).*

Xenocid bate orice record de greşeli de tipar pe pagină. Păcat!

DAN POPESCU

SCURTĂ ISTORIE A FANDOMULUI ROMÂNESC DUPĂ DECEMBRIE 1989 (II)

ANUL 1991

IANUARIE

— Bucureşti - FNTSF-ul capătă personalitate juridică;

APRILIE

— Buzău / 26-28 aprilie - ROMCON XXI - Organizat de Fundaţia pentru Tineret Buzău şi Asociaţia pentru Artă şi Ştiinţe Prospective GENEZE, reprezentate prin Călin GHEŢU, respectiv Paul BORCAN. Are loc prima ediţie (se pare că şi ultima - n.a.) a concursului de proză şi artă vizuală SF „CRISALIDE"; concursul era „dotat cu premii", lucrările se prezentau cu motto... iar data limită de prezentare a textelor la concurs era 22 aprilie, un timp extrem de scurt pentru jurizare;

Din program :

– informare asupra înfiinţării FNTSF + discuţii asupra organizării şi reprezentării mişcării SF, a posibilităţilor de colaborare concretă între cluburi, cenacluri, asociaţii, edituri, *<<cenaclul cenacluri>>* (ce fain suna...), pregătirea participării delegaţiei româneşti la EUROCON '91' (ce urma să aibe loc pe 8-12 mai în Cracovia, Polonia;

(Nu mă pot abţine să nu observ caracterul *„de lucru"* al acestei întruniri şi să mă întreb ce se mai putea pregăti în timpul foarte scurt ce mai rămăsese), masa rotundă cu tema *„optimizare umană: intenţii, tendinţe, posibilităţi, metode"*

Dintre propunerile pentru premiile EUROCON am găsit menţionată numai pe aceea a fanzinului SFINX din Tîrgovişte ;

Alexandru MIRONOV a propus înfiinţarea unei agenţii pentru drepturi de autor care să funcţioneze în cadrul FNTSF *(contra unei taxe de 1 leu de carte tiparită)* ca un fel de dispecer : cine avea copyright-ul pentru vreo carte interesantă pentru fandom se adresa acestei agenţii, iar agenţia dirija cartea spre una din editurile cu care colabora FNTSF-ul *(părerea mea este că unica utilitate reală a acestei agenţii era de a se crea „loc de muncă" pentru o anume categorie de SF-işti activi(şti) cu „autoritatea" fundamentată în anii precedenţi);*

Dintre premiile acordate am găsit referiri doar la:

– roman („Săptămîna orbilor" de Daniel Cristian DUMITRU)

– album BD („Escală pe Tobra" de Viorel PIRLIGRAS)

– editură (PORTO FRANCO, Galaţi)

MAI

— Krakovia / Polonia / 9-12 mai - EUROCON / Vasile SAS primeşte premiul pentru cel mai bun artist din expoziţie;

— Tg. Mureş - ia fiinţă clubul Teseract;

IULIE

— Capidava/Cernavodă/26 iulie-2 august - a 2-a tabără ATLANTYKRON Organizatori FNTSF, cenaclul ATLANTYKRON, ACSF Craiova, Casa de cultură din Cernavodă;

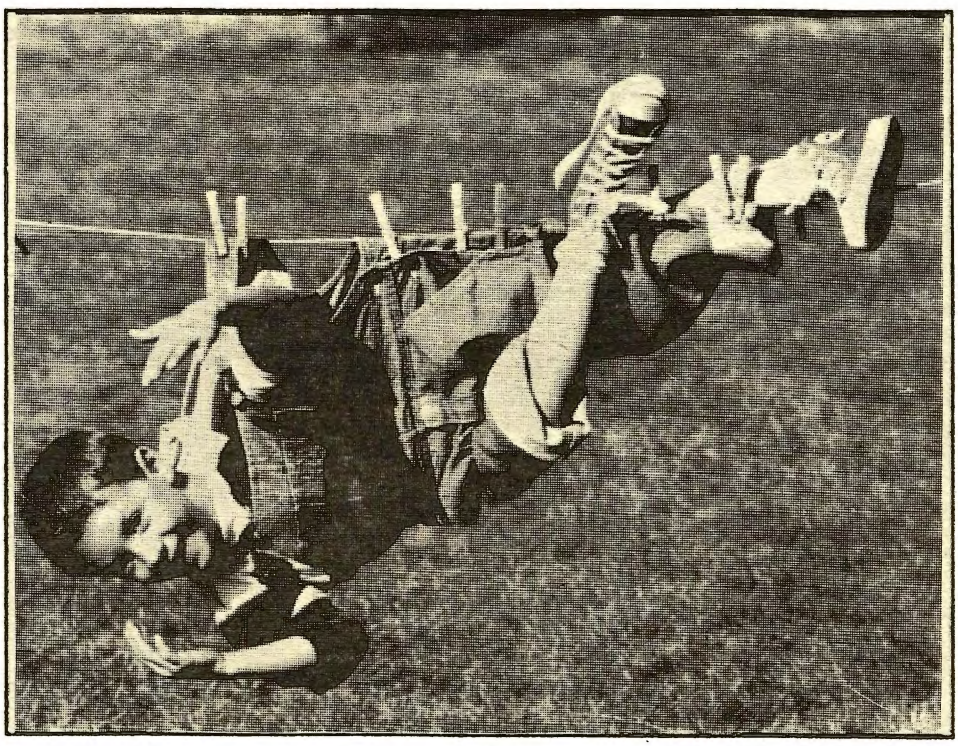

OCTOMBRIE

— Buzău/19-20 octombrie - Salonul de arte vizuale ART SF Organizat de Fundaţia pentru Tineret Buzău, cenaclul POZITRONIC şi Asociaţia GENEZE

Premianţi Ionuţ BĂNUŢĂ de la cenaclul STRING/Bucureşti, Virgil COJOCARU şi Cristian PETRESCU de la cenaclul SIGMA/Piatra Neamţ; Aurel MANOLE a primit un premiu onorific; participarea nu a fost grozavă iar dintre cei premiaţi numai Ionuţ a confirmat că a meritat să fie premiat. Juriul scriitorii Romulus BĂRBULESCU şi George ANANIA

(NR Manifestarea, iniţiată de Adrian Bănuţă, a reprezentat desprinderea Asociaţiei Geneze de Casa Tineretului, suma alocată de Casă pentru această manifestare fiind de 2 000 de lei şi realizarea ecusoanelor. De altfel manifestarea a avut loc la Casa Sindicatelor şi nu, conform vechii tradiţii, la Casa Tineretului. Premiile şi cazarea au fost finanţate de partidele PNL şi FSN, iar masa a fost sponsorizată de familia Carâp).

NOIEMBRIE

— Iaşi / 21 noiembrie - Dan Merişca trece în altă dimensiune;

— Timişoara - Sesiunea HELION Organizată de clubul HELION şi de Casa Universitarilor

Din program : conferinţe susţinute de Cornel Robu/Cluj, Virgil SCURTU/Iaşi, Ioan VULTUR/Timişoara (Repere ale fantasticului românesc), Mandics GYORGY/Timişoara (Metode de distrugere a lumilor). Se pare că aceasta a fost prima manifestare la care s-a solicitat taxă de participare;

DECEMBRIE

— Bucureşti / 6 decembrie - Vladimir COLIN trece în nefiinţă;

— Sîngeorz Băi / 7 decembrie- Se pun bazele PROCONSF, asociaţie nelucrativă a profesioniştilor într-ale SF-ului, condusă de Alexandru MIRONOV (preşedinte), Ioan Eremia ALBESCU (vicepreşedinte) şi Mihaela MURARU MINDREA (secretar)

Proiecte ale PROCONSF : promovarea SF-ului naţional, valorificarea potenţialului creativ în domeniu prin intermediul publicisticii, al audio-vizualului şi al activităţii editoriale, acordarea premiilor „Dan Merişca" şi „Vladimir Colin", crearea unei bănci de date cu informaţii din sf-ul românesc şi universal, crearea unui flux informaţional între principalele nuclee din ţară (din cîte ştiu eu, din cele propuse nu s-a realizat decît colaborarea la revista QUASAR, revistă care a sucombat la începutul lui '93, şi participarea la delegaţiile peste hotare - n.a.) / relaţiile PROCONSF cu FNTSF şi cu fandomul sînt fantastic ilustrate în QUASAR nr.2

— Galaţi - prima emisiune SF la RADIO GALAŢI, realizată de Laurenţiu RADULESCU;

— Voineasa / 27 decembrie-2 ianuarie - revelion SF / principal organizator Sorin REPANOVICI;

PRIMA CARTE SF A UNOR EDITURI

BARICADA / Bucureşti : *Drumul fără sfîrşit* de Rodica BRETIN / culegere povestiri / 115x160 mm / 192 p / 60 L / coperta Andrei DAN / redactor Dan APOSTOL / înaintea acestei cărţi, BARICADA a mai scos doua antologii mixte: ANTARES F 1 şi 2, dar pentru că accentul era pus pe non-fiction şi pentru că multe dintre povestiri erau reeditari, am considerat abia prezenta ca fiind "prima..."

MULTISTAR / Piatra Neamţ : *Rendez-vous cu Rama* de Arthur C CLARKE / roman / traducere de Mihai Dan PAVELESCU / 135X195 mm / 220 p / 89 L / coperta Cristian PETRESCU / redactor Adrian DOBRIN;

SFVA / Craiova : *Swap-swap* de Richard CANAL / roman / traducere de Viorel PIRLIGRAS / 125x200 mm / 156 p / 127 L / coperta Viorel PIRLIGRAS / singura carte a acestei edituri;

VALDO / SAVAS PRES / Bucureşti: *Carnavalul de fier* de Serge BRUSSOLO / roman / traducere de Liliana ŢOIA / 115x160 mm / 222p / 180 L / coperta Valentin TANASE;

CĂRŢI DE AUTORI ROMÂNI

1. George ANANIA : *Acţiunea Lebăda* / roman / ed. ION CREANGA - Bucureşti / 140x195 mm / 160 p / 35 L / coperta Gh.MARINESCU/ redactor George ZARAFU;

Urmare în pagina 13

Premiul JSF pentru

Ana Veronica M este cea mai „conştiincioasă" debuta(n)tă a JSF-ului - deşi nu se poate lăuda cu productivitatea lui Don Simon - şi o aprigă participantă la concursuri.

Mai nou, deşi speram că măcar acum să ne ierte, a trimis un text pentru concursul de retroversiune. (Este printre puţinii autori care şi-au tradus propriul text).

ANA VERONICA MIRCEA

Clocitorul JOSH

Deşi scrie o proză mult mai puţin feminină - comparativ cu Ana Maria Negrilă, să spunem - ultimele texte primite la redacţie dovedesc o maturizare a prozei şi o înclinaţie (fericită) spre fantastic.

În centrul insulei, pe Platoul Înalt, se afla Nava. Imensă, strălucitoare şi de neclintit. Pentru că Nava e o epavă.

Strămoşii tuturor, adică Joan şi Sean, naufragiaţii, au trudit o viaţă ca să-i redea puterea - şi urmaşii le-au preluat strădaniile, dar generaţii de-a rîndul tot dînd greş descurajarea i-a îndemnat să lase ştiinţa reparării ei pierdută în uitare. Acum, din toată Nava, doar Calendarul mai e viu. Şi numără, neobosit, anii-acasă.

ACASĂ e planeta de unde Nava i-a adus pe Joan şi Sean. Sau de unde Joan şi Sean au adus Nava. Oricum ai răsuci cuvintele, pentru Nepăsători este totuna. Dar nu şi pentru Navaişti sau Joan-seanişti, căci, pentru unii, Adevărul înseamnă „la început a fost Nava", iar pentru ceilalţi - „Joan şi Sean au fost începutul".

Cît despre anii-acasă, tuturor ne e greu să ne imaginăm că pe planeta aia răstimpul dintre două primăveri trecea atît de iute! Fiindcă un an-aici, e adesea o viaţă de om, oricare din cele patru anotimpuri durînd mai mult de şase ani-acasă.

AICI e planeta noastră. Sau numai Insula, pe care nici un om n-a părăsit-o, niciodată. Încercări au fost nenumărate, dar Oceanul e mînios şi corăbiile noastre - firave. Întotdeauna valurile i-au pedepsit pe temerari, purtîndu-le, înapoi, cu mare grabă, hoiturile umflate. Pînă ce şi taina moştenirii corăbiilor a fost uitată!

De fapt, legenda spune că Joan şi Sean, sosiţi aici cînd primăvara dădea-n vară, au crezut că Insula e singurul pămînt, că e miracolul unei planete inundate. De toamna tîrziu, păsările şi-au umplut marsupiile cu provizii, au înghesuit printre ele puii nevîrstinici - şi au plecat. Spre altă insulă, spre vreun continent? Asta nimeni n-a aflat-o.

În schimb, am învăţat că, după ce acolo unde Oceanul devine Cer şi Cerul devine Ocean, ultima pasăre dispare, se nasc norii. Norii întunecaţi ai Frigului, care se bulucesc jur-împrejur, înghiţind seninul boltit asupra Insulei, aşa cum talazurile înghit plajele primitoare. Şi încep ploile tîrzii, adică începe Greul. Căci gîndacii, delicioşii gîndaci a căror crustă rumenită pe jar trosneşte înainte de a-ţi vărsa în gură dulceaţa cărnii flasce, pier îngheţaţi şi trupuşoarele lor rubiconde - cele pe care nu le culegem, pentru că au intrat deja în putrefacţie - se descompun sub rafalele de stropi mărunţi, înghesuiţi şi reci, îngroşînd clisa lipicioasă.

Doar ouăle lor, pitite undeva, în afundurile pămîntului, aşteaptă primăvara următoare. Răbdătoare şi nestînjenite. Căci nu le căutăm săpînd.

Săpăm numai acolo unde bănuim că e o vizuină de şopîrlă.

Pentru că tîrîtoarele astea gustoase hibernează, cît ţine lunga iarnă, în galeriile adînci de la poalele Dealurilor Joase.

Aşa ne agonisim hrana în vremea primelor ninsori, adică preţ de-un an-acasă. Pe urmă zăpada şi gheaţa sînt prea groase, gerul prea muşcător şi noi, baricadaţi în adăposturi, ne drămuim proviziile. Ne-am învăţat prevăzători, cămările sînt burduşite. Totuşi, dacă nu am mînca copiii născuţi în iarnă şi bătrînii (puţinii şi aţoşii bătrîni pentru care iarna e a treia), rezervele s-ar termina înainte de al şaselea an-acasă al iernii, cînd vremea se îmblînzeşte şi ieşim la săpat. Cu mic cu mare, săpăm şi chiuim cînd descoperim şopîrlele sfrijite, şopîrlele trufandale!

Asta se-ntîmplă iarna, toţi povestesc la fel. Şi eu cea născută la început de vară, aştept cu teamă să dau piept cu anotimpul potrivnic. Mai ales îmi imaginez cum o vom mînca pe Astrid, bunica ce ne ţine din scurt cît e ziua de lungă. Cînd eram mai mărunţi, ne altoia des, lovind cu sete, încruntată şi strîngîndu-şi şi mai mult gura pungită. Însă acum ne prinde din ce în ce mai rar şi se răzbună aruncîndu-ne ocări printre gingiile pustii.

– Eu cred că n-am să gust din ea, îi spun lui Bert, care îmi e văr şi prieten bun. Mă tem că n-o să-mi cadă bine la stomac!

Şi zîmbesc, aşteptîndu-i hohotul de rîs. Dar el răspunde grav:

– Eu ştiu că n-o să gust! N-o să am cum, pentru că n-o să fiu pe Insulă la iarnă!

Mă strîmb. Încearcă să îşi bată joc de mine, ca de obicei.

Mă crede fraieră, doar pentru că sînt fată, nu băiat!

Şi rîde. Acum rîde, încleştîndu-mi mîna cînd sunt gata să-l pleznesc.

– Stai, şi ascultă-mă! Vorbesc serios. Să nu văd primăvara dacă mint!

– Păi n-o s-o vezi! mă hlizesc eu. Doar n-o să fii AICI!

Cum o să pleci? Înot? În zbor? În vis?

– Hm, hm, se fandoseşte, clătinînd din cap. Ai cam ghicit! Adică, în vise sunt deja departe! Iar de plecat de-adevăratelea plec chiar în zbor, s-o ştii!

Dezămăgită, îl privesc chioîş:

– Te-ai dat cu Navaiştii? Te rogi în Navă? O implori să plece şi să te ia cu ea? Şi ai avut o revelaţie, nu te-ndoieşti că eşti Cel-care-poate? Că o s-asculte tocmai vrerea ta?

– Mă crezi tîmpit?! se supără. Nu, Lisa, n-o să plec cu Nava. Cu păsările o să plec. Şi ele zboară, nu?

– Ce? Ceee?

– Ce-ai auzit!

– Hai las-o baltă, Bert! Măcar pîn-o aduc pe soră-mea. Ştii, aia mică, miiică... Poate te crede ea!

Iar rîde. Dar pe urmă mă ia de umeri şi îmi vorbeşte rugător:

– Lisa, lasă-mă să-ţi spun tot, chiar dacă nu mă crezi!

– Fie, încuviinţez, şi experimentez oftatul mamei, cel resemnat şi îngăduitor.

– Ce zici, o pasăre mă poate duce în marsupiu?

– Mde, s-ar putea să-ncapi... Dar cine, şi în ce fel îi spune să te ia?

– Ei vezi, se bucură, ai şi ajuns aproape de adevăr! Păi tu de unde crezi că ştie pasărea care-i sunt puii?

– De unde ştie? Ştie!

– Ştie, dar cum? Chiar nu te-ai întrebat?!

Se uită în ochii mei, ironic. Aproape batjocoritor!

– Ăăă... Păi... Păi ştie, triumf eu, cum să nu ştie, dacă ăia ies din ouăle pe care le-a clocit!

– Na, că ai nimerit-o! Ăsta-i misterul, Lisa, fata mea! Îmi pierd răbdarea.

– Of, Bert, să mor la iarnă dacă pricep ce-ndrugi!

– Stai, că-ţi explic. Îl ştii pe Josh?

– Nebunul? Ăla care trăieşte singur, ca să nu îl halească nimeni dacă o s-apuce trei ierni? Adică se gîndeşte nu la iarna care e aproape, ci la aia care-o să vină după ea?

– Chiar el! Da' e un tip grozav! A-mblînzit păsări!

Strîng ochiul drept şi îmi trag colţul gurii în sus, ca tata, cînd dezaprobă faptele cuiva.

– Nebunul tot nebun! Măcar să fi îmblînzit şopîrle, că alea nu au carnea ca scoarţa de copac!

Bert îmi întoarce strîmbătura.

– Femeia tot femeie! Numai la mîncare vă gîndiţi! Josh a privit departe, în viitor! De-aia a momit păsări, le-a făcut să îl accepte, a învăţat să construiască cuiburi, le-a văzut de aproape dansul nunţii, le-a luat şi locul la clocit...

– Bert e prea gogonată...

– E adevărat! Josh a observat că păsările fac o baie în ocean în fiecare zi. Exact la amiază, în toiul zădufului, îşi lasă ouăle în soare. Adică ouăle clocite vara rămîn aşa, descoperite. Toamna şi primăvara le acoperă cu frunze, cu pămînt... Ei bine, acum e toamnă, Josh s-a întins deasupra ouălelor cînd cîte o pasăre s-a ridicat. La început a fost atacat şi izgonit. Vreo două erau chiar gata să-l omoare... Dar el a schimbat tactica. S-a aşezat deasupra ouălelor, în lipsa păsării şi a ieşit din cuib cînd ea a apărut. Fără grabă, fără teamă, fără să-ncerce să se ascundă... Şi pasărea a înţeles că i-a păstrat ouălelor calde. Şi ea, şi cele care aveau cuiburi împrejur. Unora le-a intrat chiar în obicei să zbiere, ca să îl cheme cînd voiau să plece...

– O fi, mormăi, nu prea convinsă. Dar n-are legătură cu...

– Stai, fato, că te lămuresc! Deci, stînd în cuiburi în lipsa păsărilor, Josh a băgat de seamă că puii ies din ou tocmai în miezul zilei. Cînd părinţii sunt plecaţi! Aşa că a luat puii din cuibul unor păsări tinere, care erau la primul lor clocit, i-a împărţit prin alte cuiburi şi

mari cam cît mine şi înzestrate cu ceva ce aducea a gură larg căscată. Iar păsările le-au adoptat, le-au îndesat cu gîndaci şi cu pui de şopîrle şi, fiindcă erau ultimii „pui" din acel an aici, şi i-au pus în marsupiu înainte de a pleca! Ei, acum înţelegi?

– Păi, şovăi eu, sigur că înţeleg ce vrei să spui... Dar cred că nu e, că nu poate fi adevărat...

Bert, îmi surîde. Ceea ce eu numesc „surîsul lui viclean".

– Ai crede dacă ai vedea cu ochii tăi?

– Păi, da... dar... Cum?

– Ascultă, fiecare dintre noi ar încăpea într-un marsupiu. Şi Josh a spus că o să ne strecoare pe fiecare într-un cuib... Ştii, ar fi încercat chiar el, dar e prea mare...

– Ia stai, îl întrerupse. „Josh a spus că o să ne strecoare pe fiecare"... Clocitorul Josh, subliniez, cu răutate, Josh ăsta ştie despre mine? Aţi plănuit să mă atrageţi în fantasmagoria voastră?!

– Ei, Lisa! Nu pe tine anume! Dar nu pot pleca singur, trebuie să iau o fată, să am cu cine să fac o droaie de copii, ca Joan şi Sean... Şi fiindcă tu mi-ai dat prilej să deschid vorba... M-aş bucura să mergi chiar tu cu mine... Apoi, tot surîzînd viclean: Dac-ai avea curaj...

– Nu sunt fricoasă! mă oţărăsc. Şi adaug, oarecum mai îmbînzită: Dar, Bert, ce-o să mîncăm pe drum?

– Păi, nu ţi-am spus? Pasărea o să ne hrănească cu şopîrle şi gîndaci. Sunt buni şi cruzi, am încercat!

Templul e sus, în partea muntoasă a insulei, acolo unde ne retragem în anotimpul călduros, pentru că arşiţa nu ne poate ajunge, tot aşa cum, în anotimpul ploilor, nu ne ajung nici apele dezlănţuite.

Doar în vremea răcoroasă, adică în Anotimpul Păsărilor, ne ridicăm colibe printre cuiburile lor, pe cîmpiile din preajma Oceanului. Coliba în care stăm, în fiecare an - aici, e ceva mai mult de şase ani-acasă.

De fapt, istoricii şi eruditii nu sunt în stare să explice ce-i cu măsura asta a timpului anul-acasă! Dar noi, Lisabertiştii, nu ne îndoim că astfel socoteau vremea Lisa şi Bert, în amintirea casei lor, pe care o numeau Insula Mică.

Ăsta e adevărul, simplu şi minunat, pe care hîrtogarii nu pot să-l înţeleagă pentru că ei nu se mai prosternează, după datini, zile întregi în templu, în faţa celor două statui de păsări cu cîte un copilandru în marsupiu. Şi nici nu venerează statuia stîngace numită Clocitorul Josh, pe care, spune Cartea Sfîntă, cu trudă şi migală au cioplit-o Lisa şi Bert, stropind-o cu lacrimi recunoscătoare.

Recunoştinţă pentru ce? Nu ştim şi nu ne pasă! Dar cei pe care-i adorau Strămoşii Tuturor e pentru noi „Profetul Sfînt".

ISTORIA FANDOMULUI ROMÂNESC

urmare din pagina 7

2. George ANANIA & Romulus BĂRBULESCU : *Paralela-enigma* / ed. PORTO-FRANCO - Galaţi / roman / reeditare / 145x200 mm / 280 p / 40 L / coperta Radu Dorin MIHĂIESCU / redactor Vasile RĂSCANU;

3 Horia ARAMĂ - *O insulă în spaţiu* / eseu / ed.CARTEA ROMÂNEASCA, Bucureşti / 125x195 mm / 382 p / 89 L / coperta Octavian DIBROV / redactor Florin MUGUR / este al 3-lea volum; primul, „*Colecţionarul de insule*", a apărut în 1981 cu 366 p şi 13,5 lei iar al 2-lea, „*Insulele fericite*" a apărut în 1986 cu 368 p şi 15 lei;

4. Romulus BĂRBULESCU : *Încotro curge liniştea* / roman / ed. ION CREANGĂ- Bucureşti / 140x200 mm / 176 p / 45 L / coperta Sergiu CHIRTOACA / redactor Ion MONAFU;

5. Rodica BRETIN : *Drumul fără sfîrşit* / culegere povestiri / ed. BARICADA - Bucureşti / 115x160 mm / 192 p / 60 L / coperta Andrei DAN / lector Dan APOSTOL;

6. Mircea Liviu GOGA : *Trimis extraordinar* / roman , publicat în revista „467" nr.2 din 1991 / ed. SFVA - Craiova / 125x195 mm / 296 p / 100 L / redactori Viorel PIRLIGRAS, Daniel Cristian DUMITRU şi Dodo NIŢA;

7. Ioan GROŞAN: *Planeta mediocrilor* / culegere de foiletoane apărute iniţial în revista ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ / ed. CASANDRA - Bucureşti;

8. Mihai GRĂMESCU : *Phreeria* / roman / ed. PORTO FRANCO - Galaţi / 145x200 mm / 176 p / 44 L / coperta Radu Dorin MIHĂIESCU / redactor Constantin FROSIN;

9. Dan MATE : *Iubeşte-mă, iubeşte-mă* / nuvelă / ed. ATLAS CLUSIUM - Cluj / 115x160 mm / 128 p /50 L / coperta Bogdan TASCU / redactor Nicolae MOCANU / unica lucrare sf la această editura;

9. Ianis MILTIADE : *Cioburi de vis* / culegere povestiri / ed. CRISTIAN - Bucureşti / 120x169 mm / 88 p / 21 L / coperta Cristian BALOG / lector Dan DOCAN / unica manifestare sf a acestei edituri;

11. Tudor NEGOIŢĂ : *Cînd zeii conspiră* / roman / ed. DRAGON - Bucureşti / 115x160 mm / 270 p / 49 L / coperta Dan STANCIU / unica manifestare sf a acestei edituri;

12. Alina NOUR : *Un extraterestru în pijama* / roman / ed. JUNIMEA - Iaşi / 130x195 mm / 272 p / 50 L / coperta Alina NOUR / redactor Ada FARTAIS;

13. Viorel PIRLIGRAS & Daniel Cristian DUMITRU : *Cînturi nomade* / roman / ed. SFVA - Craiova / publicat în revista "467" nr.2-1991 / 125x195 mm / 296 p / 100 L / coperta Viorel PIRLIGRAS / redactori V.PIRLIGRAS, D.C.DUMITRU, Dodo NIŢĂ;

14. Cornel ROBU (antologator) : *Timpul este umbra noastră!* antologie / ed. DACIA - Cluj / 140x200 mm / 520 p / 98 L / coperta Călin STEGEREANU / redactor Dan DAMASCHIN;

15. H.SALEM : *Întrerupătorul* / roman / ed. EMINESCU - Bucureşti / 130x195 mm / 222 p / 49 L / coperta Anton DRAGOŞ / lector Doina URICARIU;

16. Cicerone SBANŢU : *Proscrisul* / roman / ed. CENTAUR - Iaşi / 115x160 mm / 160 p / 33 L / coperta Louise Atudorei SBANŢU / redactor Ion CERNET BASCU / unica manifestare sf a acestei edituri;

REVISTE, SUPLIMENTE, FANZINE, ALMANAHURI

Ultimele apariţii ale ALFA (Codlea) şi „467"(Craiova)

Continuă să apară ANTICIPAŢIA, MAGAZIN, START 2001, STRING, UNIVERSUL COPIILOR, toate din Bucureşti;

AVENTURILE IMAGINAŢIEI / Bucureşti - almanah al revistei ROMÂNIA LITERARĂ / 165x235 mm / 320 p / 35 L / copertă color, interior alb-negru / conţine foarte multe povestiri fantastice şi SF, de autori români şi străini;

ESCALA PE TOBRA / Craiova - revistă de benzi desenate realizată de Viorel PIRLIGRAS / ed. SFVA - Craiova / format A4 / 32 p / 35 L / alb-negru cu coperţi color / premiul ROMCON XXI pentru cel mai bun album BD;

CRON / Craiova - infzin al ACSF - Craiova avînd ca principal realizator pe Aurel CĂRĂŞEL, preşedinte al ACSF / format A4 apoi A5 (de la nr. 17) alb-negru / 4 p / ultimul număr, 24, apare în '93;

IMAGO / Iaşi - revistă de BD editată de revista CONVORBIRI LITERARE / realizată de Mati BO şi Radu GAVRILESCU / format A4 / 40 p / 25 L / copertă color / interior alb-negru + color;

REALITATEA ILUSTRATĂ / Bucureşti - almanah realizat de un colectiv de la revista CONTEMPORANUL / 235X325 mm / 128 p / 30 L / conţine 12 texte SF, dintre ele 4 avînd autori români;

SF / Bucureşti - broşură editată de "3 IEZI CUCUIEŢI" / conţine 2 povestiri semnate de Veniamin Gh.CHIŢU şi Gabriel I.NĂSTASE / format A5 / 46 p / 25 L / coperta + desene interioare a/n de Sorin ANGHEL / redactor Cici MIRT;

SFINX / Tîrgovişte - fanzin al Asociaţiei scriitorilor şi artiştilor plastici de SF, SFINX, din Tîrgovişte / realizată de Nicolae CONSTANTINESCU, Constantin DUMITRU şi Cristian BOBEICĂ / 145x205 mm / 92 p / 20 L / au apărut 3 numere;

VAMPIRII / Codlea - revistă editată de ALFA, principal realizator Sergiu SOMEŞAN / format A4 / 8 p / 5 L / pulp / alb-negru / au aparut 6 numere începînd, probabil, din 1990.

Articolul a apărut într-o primă versiune în fanzinul SIGMA (Piatra Neamţ) editat de Dan Popescu

VA URMA

Apariţii editoriale

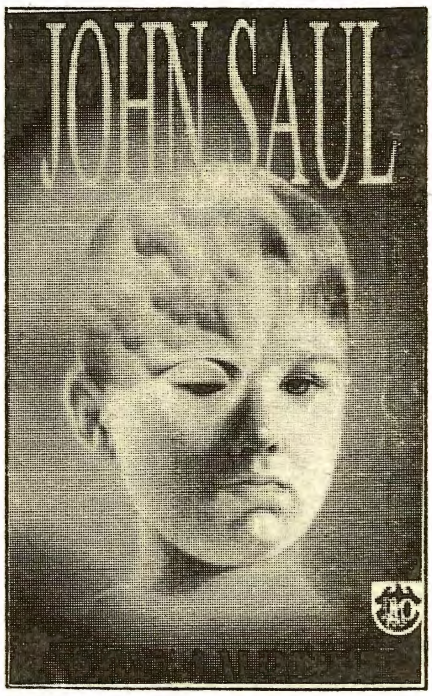

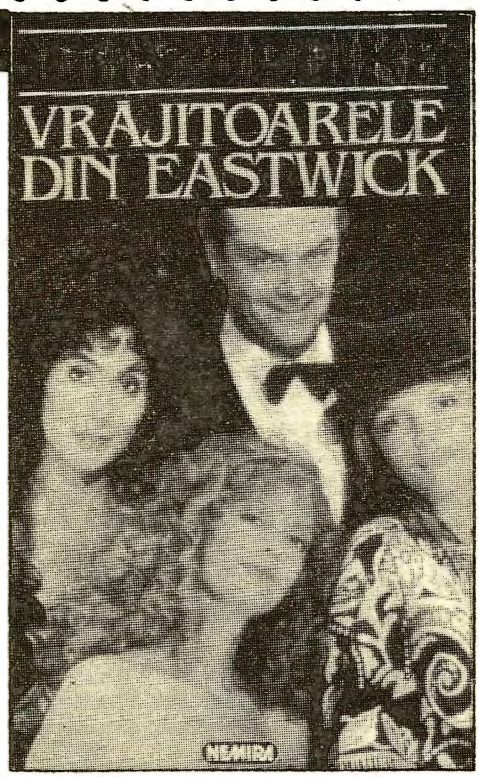

VITRINA CU ILUZII

ARTHUR C. CLARKE - MÎNIA LUI DUMNEZEU, EDITURA ELIT, 1995

Pentru cititorii lui Clarke, care îi cunosc opera, dacă a fost tradusă în românește, romanul *(apărut, în original, în 1993)* scos de Editura ELIT va fi, dacă nu o dezamăgire, cel puțin o confirmare a unui adevăr verificat: scriitorii mari nu scriu numai cărți mari. Dacă v-au plăcut: *„Orașul și stelele", „Întîlnire cu Rama", „Sfîrșitul copilăriei" și „2001"* (cu urmările sale cu tot), nu vă așteptați la vreo revelație nemaivăzută în acest roman scris la senectute. Acțiunea e destul de liniară, fără surprize și în ciuda străduințelor autorului de a da un oarecare suflu personajelor, acestea nu reușesc să treacă de un schematism care e cam depășit. În rest, aflăm o serie de date interesante despre asteroizi și despre comete, într-un stil care s-ar fi potrivit mai degrabă unei cărți de vulgarizare științifică. Dacă ar fi ecranizat, romanul acesta s-ar putea transforma într-un film cu spectaculoase efecte vizuale. Un sociolog ar putea găsi interesante prognoze futurologice ale lui Clarke. Pentru un cititor nepretențios, pentru care sf-ul s-a oprit pe vremea bunicului Jules Verne, această carte ar putea constitui o lectură agreabilă, într-o după-amiază caniculară. Pentru noi însă, cei care îi cunoaștem autorului adevăratul potențial, *„Mînia lui Dumnezeu"* nu va însemna decît un mare semn de întrebare și un oftat nostalgic. Un punct mare și negru pentru editori: care au ales o copertă absolut insipidă, care ar putea concura cu succes, în palmaresul pentru „cea mai nasoală prezentare grafică". Dar nu toată lumea are gustul celor de la NEMIRA sau RAO, chiar dacă are fondurile necesare unei abordări cel puțin decente ale acestui capitol. Păcat!

HORIA NICOLA URSU

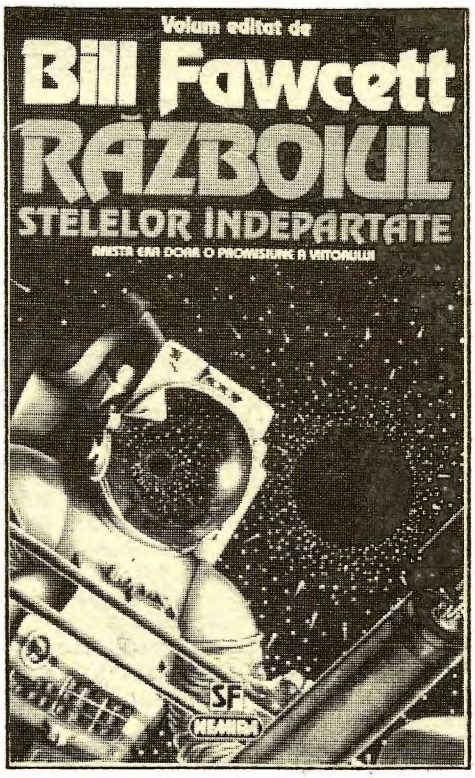

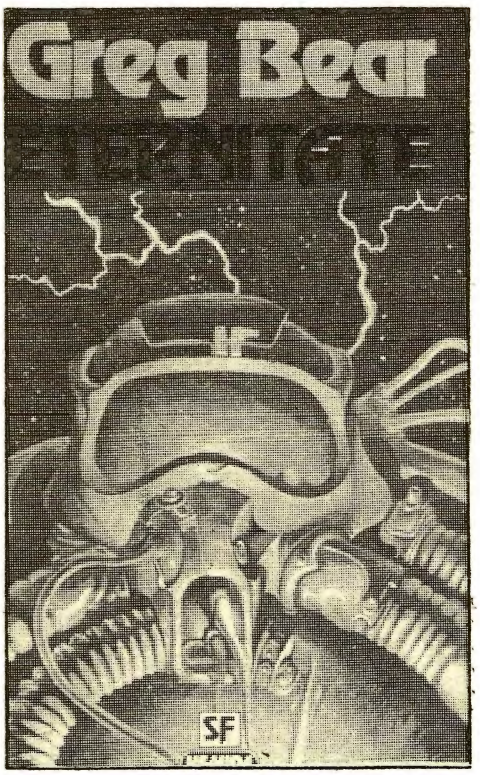

John Updike - Vrăjitoarele din Eastwick, editura Nemira, colecția Paranormal, 320 pag. 6000 lei. Cartea a beneficiat de o excelentă ecranizare, cu Jack Nicholson în rolul principal;

John Saul - Somnambulii, editura RAO, colecția Succese Internaționale, 380 pag, 6000 lei. Cineva urăște locuitorii unui oraș din New Mexico și, sub aparența unor accidente, începe să comită crime în serie.

Robert A. Heinlein - Mînuitorii de zombi, editura Antet, 224 pag., 3000 lei. Romanul narează într-un mod trepidant lupta cu invadatorii cei răi.

Greg Bear - Eternitate, editura Nemira, colecția Nautilus, 412 pag., 7000 lei. Primul roman apărut în România al unuia dintre cei mai interesanți scriitori australieni.

Bill Fawcett-Războiul stelelor îndepărtate, editura Nemira, colecția Nautilius, 314 pag, 4500 lei. Antologia imaginează un război în care au fost implicate peste o sută de sisteme stelare și milioane de ființe.

EUROCON '95

PRIMA ZI

De fapt prima după-amiază. După ore de căutare a preţioasei valute (un sfat: dacă se iveşte ocazia unei deplasări înspre Albion, procuraţi-vă lirele sterline din timp şi - în nici un caz - nu lăsaţi acest aspect crucial pentru ultima zi) am reuşit să ajung întovărăşit de bagaje şi de Isoscel (care dorea să fie sigur că părăsesc ţara) pe aeroportul Otopeni. Am trecut relativ repede de lucrătorii antitero care păreau totuşi mult mai interesaţi de meciul de la teve decît de eventualii teroriştii şi am ajuns la a doua linie defensivă care mi-a permis cu multă amabilitate să urc cu tot calabalîcul în avion. Trecînd mai departe am ajuns şi la primul obstacol: poliţistul de frontieră care m-a informat cu amabilitate că pentru a o lua în picioare (pe frontieră, adică) trebuie să plătesc modica sumă de 15.000 lei la filiala unei bănci aflată dincolo de antitero. Ce era să fac? M-am întors cu tot calabalîcul după mine şi cu înjurături printre măsele spre locul indicat, felicitîndu-mă totuşi pentru previziunea de a-mi fi păstrat 15.500 lei în buzunare pentru întoarcere. Ajung la ghişeu, dar funcţionara îmi sugerează să nu tratez cu indiferenţă comisionul băncii, că transpiraţia lor merită şi ea ceva. Mai exact 800 de lei. Pe care n-am reuşit să-i adun de prin

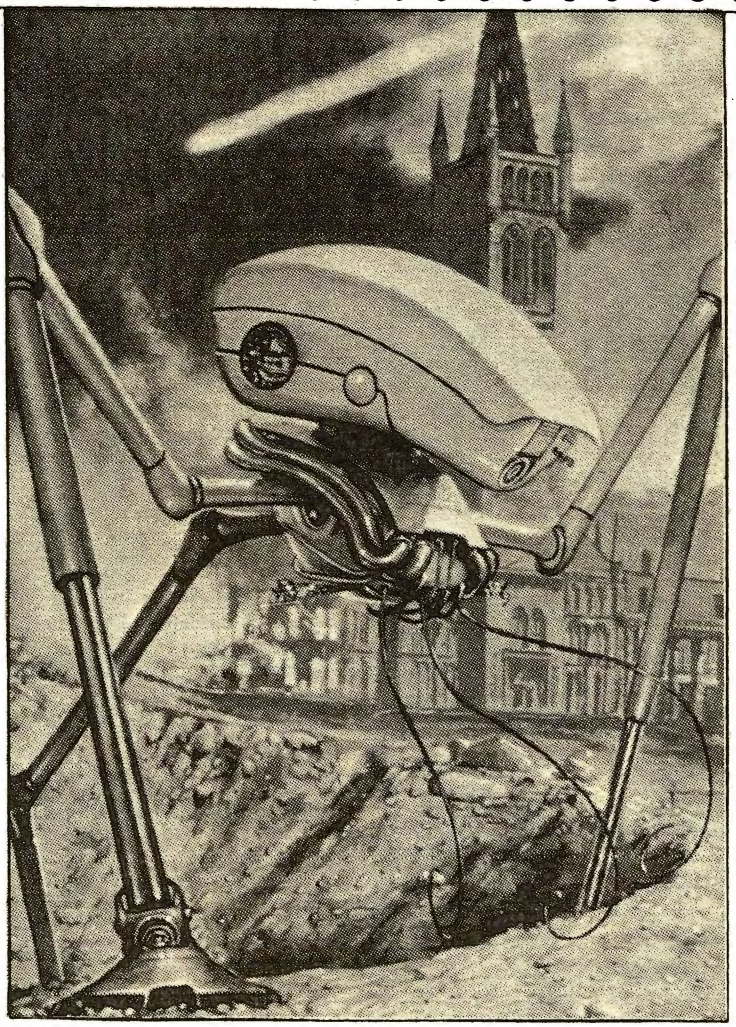

compartimentele borsetei oricît am încercat. Aşa c-am schimbat 10 mărci şi am pătruns în holul aeroportului deja plin. De arabi, indieni, chinezi + alţi asiatici şi bagaje, copii, gălăgie, diverse ciudăţenii (spre exemplu un arab cără înfăşurat în hîrtie un... pom cu ramurile legate cu sfoară de cînepă).

A venit ora 19.30. Şi a şi trecut. Abia pe la 19.45 Boeingul Taromului catadicsind să decoleze. Înăuntru, lume puţină. Vreo 30 cu totul.

Aproximativ 23.10 (21.10 ora locală) survolăm Londra. Un spectacol incredibil de lumină. Ca nişte şerpi vomitînd lucşi prin

Pînă şi înapoi

fiecare solz autostrăzile sinusoidează printre licăririle cvartalurilor de locuinţe. Superb! Pe cuvînt de onoare.

Apoi am aterizat (pe aeroportul Heathrow, unul din cele patru pe care le posedă Londra) şi au început neplăcerile. "Bun venitul" londonez a fost specific pluvial. Norocul meu că englezii sînt civilizaţi şi cuplează avionul cu un coridor flexibil ce te propulsează direct în aeroport. După cîteva minute de mers aiurea pe culoarele pustii ale aeroportului (mă rupsesem de restul trupei în faţa unui panou cu pliante turistice) am ajuns la verificarea paşapoartelor. Am trecut cu succes şi am făcut primul pas pe teritoriul britanic. Noroc cu panourile indicatoare, că altfel nu nimeream metroul sau *underground* cum îi spun englezii. Pînă la el am parcurs oarece distanţă prin subteran pe scări şi trotuare (rulante sau nu). Am avut iarăşi noroc să prind metroul - şi chiar şi loc - tocmai cînd pleca din staţie. Şi-atunci unde-s neplăcerile de care vorbeai, veţi întreba. Staţi puţin c-ajung şi acolo. Metroul e mai rapid, mai îngust, mai puţin subteran şi mai confortabil (atunci cînd prinzi loc) decît al nostru. Liniile de metrou londoneze în afara denumirii de destinaţie sînt individualizate şi de o culoare; de exemplu metroul pe care-l luasem eu purta numele de *linia albastră Picadilly,* dar mai sînt şi altele: neagră, roşie, galbenă etc. Datorită minighidului procurat (cu greu) în ţară aflasem (pe lîngă multe alte informaţii care s-au dovedit a fi extrem de utile, vitale chiar) că staţia Kings Cross (aflată pe itinerariul parcurs de mine) era totodată şi gară pentru părţile de nord şi est ale Marii Britanii. Gara s-a dovedit a fi mai mică decît Gara de Nord şi extrem de sincretică: deasupra peroanelor moderne se arcuiau bolţile din lemn de stejar şi sticlă afumată de smog ale acoperişului construit (după aparenţă) pe la începutul secolului. Deosebirile de esenţă faţă de gările româneşti ar fi: faptul că era

complet acoperită (tot norocul de care ziceam mai devreme, da' nu vă neliniştiţi: ajungem şi la aia rea), faptul că nu există sală de aşteptare pe timp de noapte, că se încuie la ora 1.00 (ce vă spuneam eu s-aveţi răbdare), iar fauna specifică este evacuată. Evident că n-aveam de unde să ştiu toate acestea, iar dacă n-aş fi avut norocul să-mi fi cumpărat deja bilet aş fi suportat consecinţele: aş fi fost constrîns să părăsesc gara şi (încărcat cum eram) probabil

că n-aţi mai fi avut ocazia acum să-mi citiţi peripeţiile. Oricum, primul tren direct era abia la ora 8.00 (ar mai fi fost unul la 6.00, dar cu schimbare în Edinborough şi n-am vrut să risc) aşa că m-am întins cu rucsacul sub cap pe una din cele 10 bănci din lemn ale gării şi am încercat (fără să reuşesc) să ignor frigul destul de pătrunzător.

ZIUA A DOUA

Pe la ora 1.00 afluxul aglutinator (adică poposind pe băncile din jurul meu pentru a-şi îngurgita fastfoodul şi a-şi risipi firimiturile şi

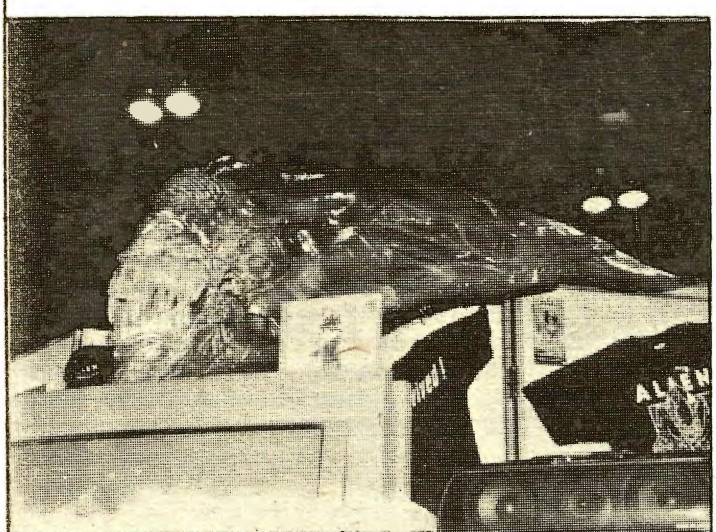

resturile celulozice de ambalaj mai dihai decît nativii mioritici) s-a subţiat brusc pentru a dispare apoi definitiv. A mai trecut o patrulă care a măturat băştinaşii locului şi pe toţi cei care nu posedau bilet (bafta mea şi-a spus din nou cuvîntul: îmi luasem deja).

Tremurăturile au luat sfîrşit pe la 7:30 cînd m-am amburcat în trenul unde mă aştepta o altă surpriză (neplăcută): biletul nu-ţi oferă dreptul la a poseda loc, pentru a-l obţine trebuie să ţi-l rezervi telefonic cu o săptămînă în prealabil. Norocul meu că trenul era suficient de golaş, aşa încît m-am putut aciua pe-o canapea şi să-i trag un pui de somn. M-am trezit la timp pentru a zări timp de vreo cîteva minute oceanul (sau Marea Mînecii?), oricum am remarcat un lucru: aici norii sînt extrem de mulţi şi extrem de jos - parcă ţi se prăbuşeşte ceru-n cap!

Nenorocul m-a făcut să m-aşez lîngă un grup de scoţieni care n-au făcut altceva decît să bea tequilla şi whisky şi să trăncănească în extrem de pocita auditiv limbă gaellică. Nu vă puteţi imagina ce senzaţie de disconfort psihic generează sunetele acestei limbi! Oricum din Edinborough pînă-n Glasgow am putut savura susurul *roţilor de tren, u-u-ul*.

Am coborît pe peron la ora 13.30. Lume multă şi pestriţă, chiar dacă Worldconul nu era pomenit pe nicăieri. Aşa c-am luat un cab negru şi ghebos, care pentru 3,40 lire m-a lăsat în faţa clădirii Scotish Exhibition and Conference Center (SECC), o piramidă imensă din sticlă şi oţel. Deasupra intrării un panou electronic de afişaj anunţa (în sfîrşit) printre alte informaţii culturale manifestarea care mă interesa.

Am pătruns în interior şi norocul m-a făcut să dau imediat peste cîţiva membri ai delegaţiei României, iar ghinionul fu să aflu că taxa de participare care-mi procure şi badgeul passepartout al convenţiei este de 50 de lire. Din fericire norocul nu mă părăsise şi s-a întrupat în persoana lui Bridget Wilkinson care (deşi nu m-a recunoscut într-o primă fază datorită bărbii postatlantykroniene) mi-a intermediat obţinerea preţiosului ecuson la preţul redus (plătit şi de ceilalţi estici) de numai 10 lire. Bingo!

Şi de-aicea, scumpilor, filmul se rupe! Pe cuvîntul meu că mi-ar face plăcere să continui să vă istorisesc în ritmul acesta liniar şi sadovenian, însă deja totul devine un nexus moebiusian de idei, senzaţii şi percepţii greu cuantificabile. Aşa că vă voi povesti doar evenimentele care au avut o pregnanţă sporită asupra memoriei mele, flashuri agrementate cu extrase din fanzinul manifestării, fanzin intitulat *VOICE OF MYSTERONS*.Şi pentru început o cronică a deschiderii festive, deschidere la care n-a luat parte nici un român datorită necorelării de orar.

Deschiderea Convenţiei

Ceremonia de deschidere a început cu muzica scoţiană a unei formaţii de cimpoaie.

Două vrăjitoare, care mai tîrziu s-au dovedit a fi dl şi d-na Peter Morwood, şi Diane Duane şi-au dat întîlnire într-o jerbă de fum. Dîndu-şi seama pînă la urmă că cea de-a treia vrăjitoare nu avea de gînd să plece de la bar, au început să prezinte oficialităţile, care aveau un puternic accent scoţian. Aceşti domni şi gazdele Intersectionului au ţinut speech-uri de mulţumire şi bun venit. Nessie şi-a făcut apariţia urmat de mai multe clanuri de cimpoieri în ritmul impresionant de sincronizat al tobelor. După aceea totul s-a topit în zgomotul paharelor pline oferite de gazde.

Discursurile de bun venit ale demnitarilor locali şi cimpoierii de la finalul ceremoniei au fost admirabile. Din păcate, prezentarea generală a Congresului nu a avut acelaşi calibru. Au fost prezentaţi invitaţii principali, dar Bole Kanefsky era la bar, iar Gerry Anderson dispăruse şi l-au înlocuit cu un ursuleţ de pluş. Les Edwards a sesizat că Jim Burns l-a descris ca pe un punct mişcător printre umbrele science-fictionului, şi a mulţumit convenţiei că l-a lăsat să iasă la lumină. Alt moment bun al deschiderii a fost atunci cînd Nessie a încercat să-l mănînce pe Peter Morword.

John Mansfield, preşedinte al ConAdian, i-a mulţumit public soţiei sale, Linda Ross Mansfield, lucru pe care uitase să-l facă la ceremonia de închidere a convenţiei de anul trecut. A observat pentru prima dată că s-

a predat ştafeta de la o ţară a Commonwealth-ului la alta.

Cîmpoierii au închis ceremonia şi au condus oaspeţii în sala alăturată pentru whisky, vin şi apă, oferite gratuit de organizatori."

Nu vă pot indica numărul exact al participanţilor, repartizarea lor pe naţiuni, sexe, credinţe ş.a.m.d. deoarece persoanele de la centrul de presă erau complet pe dinafară, habar n-aveau de ce se găseau acolo. Cifrele vehiculate de *Curierul Naţional* mi se par complet fanteziste avînd în vedere faptul că ecusonul meu (intrat în evidenţă la ora 14.30, vineri) purta numărul 10554, iar un australian ajuns sîmbătă în Glasgow pe care l-am întîlnit la o petrecere avea 12353!!!

Revenind la derularea cronologică: l-am întîlnit pe ultrasimpaticul braşovean omdebine Călin Giurgiu care s-a oferit să-mi acorde găzduire în camera braşovenilor de la Hotelul Youth; braşoveni cărora le mulţumesc din inimă pe această cale. Călin (numele lui îl veţi întîlni foarte des de-acum încolo, avînd în vedere că împreună cu el şi cu Giuliano - alt braşovean - m-am vînturat cam tot timpul, mai ales seara) m-a dus la masa României unde am putut să mă extrag, prin divorţul de bagaje, din postura de Anteu voiajor. Masa României merită descrisă datorită spiritului hermesianic sub care stătea. Nu-i lipsea decît mercurialul. Ouă încondeiate, votcă Dracula, vin de 10 ani pentru export, ii, tricouri, flori de mină, antologii Nemira, vaze din lut ars.

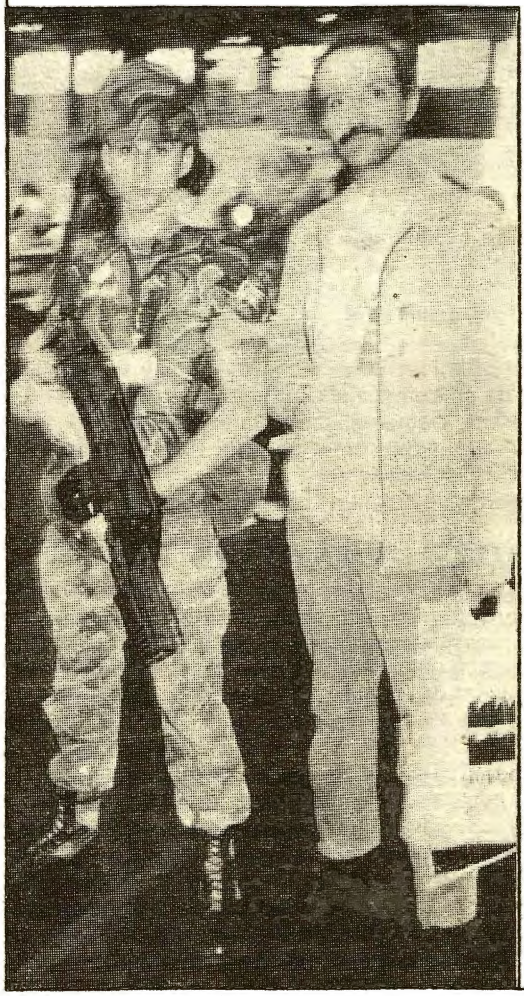

Am survolat rapid (cc. 3 h) expoziţia (sub această titulatură voi desemna sala unde se vindeau cărţi, reviste, comicsuri, jucării, amulete, tricouri, dischete, casete, atlasuri, cărţi de joc, păpuşi, machete,

statuete, măşti, tablouri, postere, veden, albume, cristale, insigne şi tot ce mai reuşiţi să discerneţi în fotografiile făcute acolo). Desigur că

în această primă luare de contact nu am reuşit să filtrez ceva, dar voi prezenta acum standurile mai interesante, mai personalizate, deci

Ioana Bogdan (TVR), Alexandru Mironov (MTS) şi Răzvan Haritonovici (BRCE)

mai serioase din cadrul expoziţiei. Dar pînă atunci să facem o creionare a cadrului general - o sală imensă cam de 100/200 (poate mai mult) împărţită în încăperi după cum urmează: partea cea mai mare dedicată comerţului cu înşiruirea de mai sus, următoarea despărţitură ca mărime era destinată expoziţiei de arte vizuale, restul (într-un "L") era ocupat de estici, cîţiva vestici care nu mai avuseseră loc în partea comercială, locuri de joacă pentru copii (un ţarc ticsit cu cărămizi LEGO; două "saltele" pneumatice uriaşe cu pereţi de protecţie, modelate una ca un castel şi cealaltă ca un animal, fiecare de vreo 3-4 metri înălţime), trei bărulete dintre care unul fast food, două săli de conferinţe.

1 - Imediat ce intrai dădeai cu ochii de standul ALIEN. Iniţial am crezut că este vorba de un nou film intitulat ALIEN WAR (datorită unui monitor pe care se derulau secvenţe ce păreau desprinse din seria ALIEN), dar ajuns în Londra şi descoperind complexul (de jocuri mecanicoelecronicovirtuale) TROCADERO am realizat că standul cu pricina făcea reclamă la o călătorie plină de efecte speciale în bîrlogul

Ornella(Australia), Lucian Merişca(Radio Iaşi) şi Mihail Grămescu(USR)

labirintic al alienilor avînd drept călăuze tipi îmbrăcaţi asemeni marinşilor stelari din film; în prim plan, pe o măsuţă, era etalat un manechin ce-şi revărsa conţinutul cavităţii abdominale de tubuleţe, sîrmuliţe şi organe mai mult sau mai puţin mecanice, de sub un umăr îi ieşea mecanismul de împroşcare a lichidului ce sugera fluidul vital al androidului (vă amintiţi de ALIEN?), pe o platformă mai înaltă, chiar în spatele lui, trona chipul rînjit de 1,5 m lungime al alienului lui Giger, în stînga axei constituite de cele două exponate erau o armă grea cu afet şi panoplia cu disecţia larvei de alien (vă amintiţi de chestia aia care-i sărise tipului pe faţă din ou, nu?), iar în dreapta oul original făcut de însuşi Giger. Împrăştiate în jurul lor diferite chestii mai mărunte ce nu merită amintite;

2 - situat chiar în faţa uneia dintre cele două intrări ale expoziţiei cu vînzare se situa standul *gay*-ilor care împărţeau foarte demni, tuturor, prezervative, unguente, lubrifiante etc.;

3 - în expoziţie foarte bine reprezentate (şi devenind curînd repere) erau standul VAMPIRILOR (datorită sicriului bogat şi sensibil ornat cu flori şi voaluri, precum şi a vampiriţelor cu faţa vopsită în alb şi cu ochii tiviţi cu vineţiu) şi standul DRUIZILOR (veniţi cu cristale, aramă, ciocan şi nicovală şi dispuşi să facă pe loc, la cerere - şi contra cost - diverse amulete, chiar încrustate cu rune în cazul brăţărilor sau *bentiţelor).*

La aceste două standuri se găseau postere, *cărţi de viziuni,* insigne, pliante etc.

4 - mai merită amintite standurile creatoarei de dragoni (cea mai mare colecţie de statuete de dragoni pe care-am văzut-o vreodată, colecţie creată cu un mare simţ artistic şi o şi mai mare imaginaţie), standurile trekiste (vreo cinci importante - adevărate minimagazine specializate de unde puteai să cumperi de la un semn de carte cu personajele duminicale ale tevereului pînă la un Enterprise-bucăţi pentru asamblarea ulterioară - şi multe altele mixte - vreo zece);

Nicu Gecse prezentînd Vederi din România

5 - extrem de interesant mi s-a părut şi standul cu tricouri la minut unde designerul cu un aerograf în mînă şi cu căştile walkmanului pe urechi + berea de rigoare îţi livra în aproximativ 30 de minute un tricou absolut original pentru 8-15 lire;

6 - era să uit standul enciclopedic de unde se putea procura ultima versiune (cea pe CD-ROM) a Enciclopediei lansate acum doi ani la Euroconul din Jersey; spre deosebire de ea, varianta pe CD conţine şi imagini ale autorilor, coperţi de cărţi, imagini din filme fiind 100% interactivă.

Cam atît, deocamdată, despre expoziţie. Alte amănunte în decursul povestirii, dacă îmi voi mai aminti ceva.

În jur de 17.30 m-am alăturat grupului de români care pornea spre Youth Hotel străbătînd pentru prima oară straniul (dar extrem de utilul) tunel de sticlă şi oţel de aproximativ o jumătate de kilometru (487 de paşi de-ai mei, mai exact, kilometraj stabilit de mine în ultima după-amiază de şedere în Glasgow), tunel pe care l-am străbătut de nenumărate ori pe timpul Convenţiei.

Ajuns la hotel am trecut la un program intensiv de somn de refacere.

ZILELE URMĂTOARE

Micul dejun între 8 şi 9, apoi decolarea însoţit de Călin şi Ioan Neagu spre adresa livrată cu bunăvoinţă de Dodo Niţă: Forbiden Planet - cel mai mare lanţ de librării specializate pe sefe şi bedeuri. Afară: o ploaie zdravănă şi rece. Noroc cu umbrelele. Am mers noi cale de vreo oră urmînd planul sumar livrat de recepţia hotelului pînă cînd a devenit evident că o luasem aiurea. Călin a intrat în prăvălia unui arab (dom'ne sînt la arabi şi indieni şi la ăştia, ceva de speriat! şi pentru că veni vorba de emigranţi, Roberto Quaglia mi-a povestit că numai anul trecut au pătruns ilegal în Italia peste două sute de mii de africani, iar cînd el a dorit să-l invite pe Florin Munteanu pentru o conferinţă i-a fost imposibil din cauza birocraţiei), iar acesta - foarte amabil - nu numai că i-a deslusit unde ne găseam la momentul acela, dar s-a uitat şi în cartea de telefon şi ne-a procurat adresa exactă. Aşa că peste încă vreo 20 de minute pătrundeam nerăbdători în interiorul librăriei.

Un paradis al bediştilor, dar nu numai, pentru că îţi puteai procura o grămadă de cărţi sefe. Bineînţeles că băieţii nu m-au mai putut smulge

de-acolo cu una cu două, aşa că eu am rămas, ei urmînd să mă recupereze mai tîrziu. De recuperat m-a recuperat doar Călin, îngreunat cu vreo trei albume de artă sefe (pe care veţi avea posibilitatea să le admiraţi şi voi de-acum încolo în JSF) şi oarece bedeuri "grele", despre care o să istorisesc altă dată, la vreun număr special bede. Norocul meu nu s-a dezmințit nici de data aceasta: în timp ce eu frunzăream bedeuri ploaia s-a oprit. Întrucît şi Călin făcuse oarece cumpărături ne-am întors la hotel pentru a ne deşerta desagii şi a porni spre SECC.

Ajunşi în colţul cu fanzine (o masă pe care fanziniştii din toată lumea îşi deşertau rodul muncii; te puteai pricopsi cu fanzine în limba engleză, dar şi în japoneză, maghiară sau chiar olandeză) am observat un afiş care anunţa trecerea în nefiinţă a lui John Brunner. Imediat zvonerii au intrat în priză şi în curînd începuseră să circule cele mai fantastice supoziţii pe baza funestului anunţ. Pentru a ne edifica am făcut apel încă o dată la Bridget care ne-a dat amănuntele tragicei afaceri. Trebuie să mai spun că aspectele cele mai dureroase şi absurde abia au urmat: sărmana Li Yi a fost nevoită să apeleze la soluţii disperate (chetă publică şi vînzarea unor cărţi ale lui în ediţii străine) pentru a strînge banii necesari înmormîntării.

Şi totuşi singurele dăţi (singurele de care am eu cunoştinţă) cînd John a fost onorat au fost la una dintre conferinţele girate de români (Alexandu Mironov) cînd au fost prezentate secvenţele filmate cu acesta la Timişoara, acum doi ani, şi în deschiderea festivităţii decernării premiilor HUGO cînd Robert Silverberg a ţinut o scurtă cuvîntare (cu adevărat) emoţionantă despre marele dispărut.

În fiecare seară activităţile de la SCCE s-au continuat în camerele şi holurile hotelurilor Forte Crest (mai ales) şi Central la partyurile oferite de cei interesaţi să-şi facă reclamă şi să influenţeze votarea grupărilor respective ca organizatoare a Worldconului în anii viitori: Niagara, Atlanta, Boston şi Baltimore pentru '98 (a ieşit Baltimore cu 812 voturi din 1519, să mai notăm că bostonienii, imediat după aflarea înfrîngerii s-au reorientat pe un alt vector temporal începînd să-şi facă reclamă pentru 2001 la concurenţă cu Philadelphia); Zagreb şi Australia pentru 1999 (Millenium); Kansas City şi Chicago pentru 2000; Moscova pentru 2017!!! La anu' Worldconu' va fi la Los Angeles.

Iar acum o cronică de petrecere a zilelelor de joi, vineri, sîmbătă de la acelaşi zvoneri de bine ai VOICE-ului:

Raport la Petrecerea de Joi

Cuvîntul cheie este „tare". Toate petrecerile de la Forte Crest Bothewell (Atlanta, Baltimore şi Boston în '98) au fost foarte tari şi inconfundabile chiar şi pentru cei ce se obişnuiseră cu tării de 90 de grade (Fahrenheit). A ajuns cineva la petrecere cu liftul şi a căutat toaleta între parter şi subsol? Dacă cineva a lăsat un bilet la echipa de ştiri, vă rugăm să ne informaţi. Petrecerea Niagara Falls de la etajul 10 a fost mai blîndă dar suportabilă, mai ales dacă ocupai un scaun lîngă fereastra deschisă. O menţiune specială - a fost singura petrecere coridor. La un moment dat holul din care se ajungea la camera lor era total blocat traficului. Bună treabă, băieţi!

Toate aceste petreceri păreau să ofere acelaşi punch (alcoolic sau nu) cu excepţia Altantei care a adus un cidru foarte gustos. Petrecerea Baltimore a mai înviorat seara prin tombole cu premii.

De departe cele mai bune petreceri au fost la Central Hotel. Kansas City în 2000 a fost umbrită de muzica proastă, dar Minneapolis în '73 a demonstrat cum trebuie să fie o petrecere bună: cu chef. Au fost mulţi oameni distractivi; băuturi la bar şi aer destul ca fiecare să-l respire pe-al lui. Decoraţiile au fost mai palide decît la alte petreceri Minneapolis, dar n-a depăşit inconfortul party-urilor de la Forte Crest. Asta din cauză că am petrecut atît de mult încît nu mai ştiu ce înseamnă un party adevărat.

Petrecerea serii rămîne Minneapolis '73. Să sperăm că va incita cîteva din petrecerile '98 să-şi sporească eforturile. Vă rugăm, gazdelor, încercaţi să vă faceţi party-urile memorabile (greu de realizat cînd stai toate în aceeaşi cameră, dar merită efortul).

Petrecerea de Vineri seara

Vineri după amiază am început cu vizita prietenilor noştri japonezi de la hotelul Hilton. Închiriaseră o sală de conferinţe şi o ornaseră cu mostre din mîncărurile lor specifice. Ne-au plăcut mai ales ciocolata germană, ciupăitii şi desigur felurile de sake. Gazdele ne-au oferit eşarfe comemorative de la Convenţia Naţională Japoneză care a avut loc la începutul anului şi au pregătit decoraţii-origami. Oricum, lebăda de hîrtie a lui Scott s-a înecat în paharul său cu sake! Ne-am luat pălăriile şi am plecat să cinăm cu grupul nostru la Babbity Bonister. A fost un loc grozav pentru distracţie.

Prietenii noştri norvegieni ne-au invitat la party-ul lor „privat", cu vreo 300 de fani, unde am localizat rapid pastele kransekake, checurile, tartinele cu caviar şi sticla de whisky de sub masă. Petrecerea a fost atît de mare, lumea s-a îmbulzit atît, că acolo eram mai mulţi decît într-o sală de două ori mai mare. Am găsit un prietenos spirit internaţional de petrecere şi ne-am distrat mult timp împreună.

Philadelphia şi Boston-ul şi-au unit forţele ca să găzduiască party-urile 2001. Au avut bufetele pline de ciocolate de diferite forme şi mărimi. Pregătiţi-vă pentru clubul bogăţiei! Din nou party-urile '98 au ţinut afişul şi le urăm cît mai multe voturi. Ne vor lipsi entuziasmul lor şi apreciem anii de eforturi în acest sens.

După-amiază am petrecut atît de mult încît nu mai ştiu ce înseamnă un party adevărat.

Petrecerea serii rămîne Minneapolis '73. Să sperăm că va incita cîteva din petrecerile '98 să-şi sporească eforturile. Vă rugăm, gazdelor, încercaţi să vă faceţi party-urile memorabile (greu de realizat cînd stai toate în aceeaşi cameră, dar merită efortul).

Petrecerea de Vineri seara

Vineri după amiază am început cu vizita prietenilor noştri japonezi de la hotelul Hilton. Închiriaseră o sală de conferinţe şi o ornaseră cu mostre din mîncărurile lor specifice. Ne-au plăcut mai ales ciocolata germană, ciupăitii şi desigur felurile de sake. Gazdele ne-au oferit eşarfe comemorative de la Convenţia Naţională Japoneză care a avut loc la începutul anului şi au pregătit decoraţii-origami. Oricum, lebăda de hîrtie a lui Scott s-a înecat în paharul său cu sake! Ne-am luat pălăriile şi am plecat să cinăm cu grupul nostru la Babbity Bonister. A fost un loc grozav pentru distracţie.

Prietenii noştri norvegieni ne-au invitat la party-ul lor „privat", cu vreo 300 de fani, unde am localizat rapid pastele kransekake, checurile, tartinele cu caviar şi sticla de whisky de sub masă. Petrecerea a fost atît de mare, lumea s-a îmbulzit atît, că acolo eram mai mulţi decît într-o sală de două ori mai mare. Am găsit un prietenos spirit internaţional de petrecere şi ne-am distrat mult timp împreună.

Philadelphia şi Boston-ul şi-au unit forţele ca să găzduiască party-urile 2001. Au avut bufetele pline de ciocolate de diferite forme şi mărimi. Pregătiţi-vă pentru clubul bogăţiei! Din nou party-urile '98 au ţinut afişul şi le urăm cît mai multe voturi. Ne vor lipsi entuziasmul lor şi apreciem anii de eforturi în acest sens.

Dar după tot entuziasmul şi energia risipite, platourile cu ciocolată s-au golit, băutura a secat iar noi am considerat petrecerea norvegienilor ca fiind cea mai bună în seara de vineri. Mulţumim prietenii, ne-am simţit bine şi sperăm că şi voi v-aţi distrat în calitate de gazde.

Petrecerea continuă!

Petrecerile de sîmbătă

Am pornit pe treptele Rusiei la petrecerea Moscova 2017. (E pe bune, băieţi, cu 19 ani de petreceri, nu puteam fi mai fericiţi!) Ca s-o spunem de la început, Moscova va fi o forţă cu cele 30 de feluri diferite de vodkă rusească. Comitetul Central ne-a oferit banderole roşii şi un cîntec. Eram gata de petrecere! Vodka favorită a lui Scott - le-a încercat pe toate (of, capul meu!) - era o varietate gen coniac numită Maroselka. Am anzit că intrarea în localul respectiv era mai mult decît o provocare. Scott Dennis s-a lamentat „N-am putut intra! Mai tîrziu ruşii au deschis uşa dinspre Antarctica, avînd astfel un spaţiu cu patru camere şi descoperind cea mai scurtă distanţă dintre Moscova şi Polul Sud. Ne-am luat troicile cu urşi polari şi ne-am văzut de drum pînă la petrecerea Zagreb în '99."

Cei din Zagreb au un fix: ne-au întîmpinat cu ţuică de prună făcută la domiciliu, veche de 18 ani şi cu şpek panceta - un sandviş făcut din şuncă preparată tot acasă, care era foarte gustos. Petrecerea Zagreb a fost bine văzută de public, la fel şi petrecerea Australia '99. Camera era împodobită cu ornitorinci gonflabili şi existau 100 de motive pentru ca Australia să găzduiască un Worldcon. Prefaţa lui Kurt: „Păsările rîd." Dar oare şi petrec? Reporteri întreprinzători ca noi vor afla şi vă vor spune.

Scott avea nevoie de zahăr (să mai ridice concentraţia de alcool) aşa că ne-am apucat să căutăm nişte "udătură" pe care-am găsit-o la

petrecerea Chicago în 2000. Mulţumim, băieţi. Între timp KC în 2K au continuat tradiţia de a-şi lipi inima lor pe piepturile noastre (simbolul celor din Kansas era o inimioară adezivă cu literele KC - Kansas City - în centru n.a.). Este un grup cu multă inimă şi suflet.

Spre miezul nopţii o combinaţie de party-uri serioase la etajul 1 de la Central Hotel a atins masa critică şi era să se transforme în mama tuturor petrecerilor. Aşa o chestie nu se vede prea des; ultima am întîlnit-o la MagiCon.

Ruşii încă mai aveau vodkă. Deşi rezervele lor scăzuseră, entuziasmul lor creştea. O asemenea explozie de voie bună rusească ne-a determinat să premiem Moscova 2017 cu titlul de Petrecerea Serii. Distracţia continuă, băieţii! Pe mîine seară.

Întreprizătorii membrii de la Petrecerea Vogonii anulează Eterniconul. Comitetul Temporar al Eterniconului a sosit la Central Hotel noaptea trecută cu vreo 50 de litri de cidru, cu gîndul la o petrecere de 100-200 de oameni. Plătind o taxă de 50 de lire am avut privilegiul să asistăm la desfăşurarea unei petreceri pe cinste. Trecînd pragul am fost informaţi de către un Vogon de la hotel că doar 50 de lire nu ajung decît pentru patru litri şi va trebui să plătim pentru fiecare doză în plus, asta în ciuda unei înţelegeri prin care 50 de lire era o sumă pentru o cantitate nelimitată de cidru. Ian Sorenson şi Steve Glover s-au oferit să negocieze cu Vogonii dar tentativa lor a eşuat. După trei ore petrecerea s-a spart. Avînd în vedere celelalte petreceri de la Central care ofereau băuturi gratis, lucrurile s-au lămurit repede. Culmea a fost atinsă cînd Vogonul-şef de palier a înlocuit un afiş de la intrare cu un altul pe care scria în tuş galben aproape invizibil „ETERNICON PARTY CXD". Nu vorbim aiurea, mulţi au fost pe bună dreptate supăraţi şi nu vrem să minimalizăm situaţia. Atenţie la trupele de gherilă „Cidru din cer" care vor veni în curînd peste voi.

Intersection a promis să returneze banii din moment ce petrecerea n-a mai avut loc. Dar, precum nemuritoarele cuvinte ale lui Robert Heinlein „Ce se poate stinge pentru întîlnire?" (Ken şi Jo Watton, pentru Comitetul Temporar al Eterniconului)

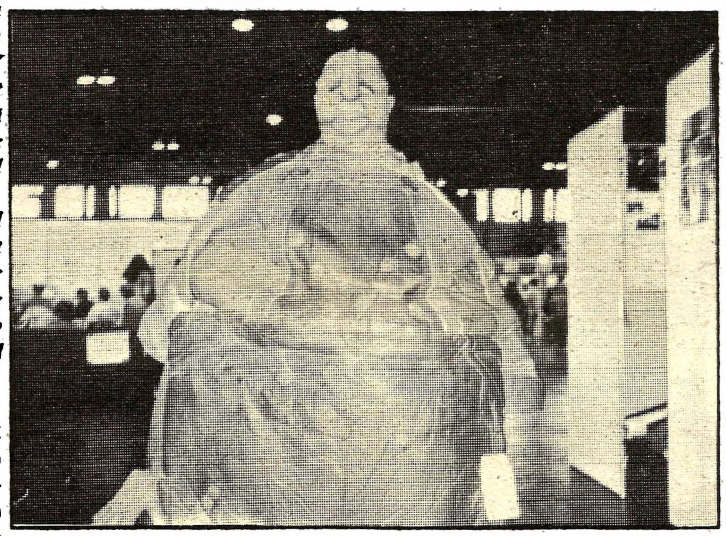

Ca peste tot, partyurile au constituit partea cea mai picantă a *conului*. Pe lîngă doritorii de organizare a World-conului (enumeraţi cu cîteva paragrafe mai sus) alte petreceri au fost date de o confederaţie estică (partea neplăcută a petrecerii acesteia a fost că a "dispărut" o geantă conţinînd două paşapoarte şi toţi banii ucrainienilor şi aceştia au fost nevoiţi să apeleze la colectă, aceasta însumînd în cele din urmă 191,14 lire şi 0,46 $). Încercarea românească de organizare a unei petreceri a degenerat în sponsorizarea unela deja organizată (de baltimorezi); iată cum a fost văzut acest lucru de zvonerii de la VOICE:

"Nereuşind organizarea unei petreceri la propriul hotel, fandomul transilvănean (în realitate, întreaga delegaţie a României) s-a transplantat la petrecerea organizată de Baltimore & San Antonio la hotelul Forte Crest. Aici au fost primite cu braţele larg deschise sticlele de vin românesc donate petrecerii. Românii nu vor fi uitaţi mult timp pentru generozitatea, simţul umorului şi, în general, abilitatea pentru petreceri. Huzzah!"

Multe lucruri inedite pentru nativii carpatodanubianopontici s-au întîmplat la aceste partyuri extrem de agreabile. Cîteva dintre ele:

1) gastronomice: supă de crab (personal n-am avut tupeul să gust, dar cei care-au făcut-o mi-au spus că era oribilă); chili (din cîte-am reuşit să analizăm compoziţia era carne, fasole boabe şi sos de ardei iute fierte înăbuşit pînă la stadiul de pastă compactă, e al dracu' de iute, dar şi al dracu' de bun);

2) bahice: punch; un excelent vin iugoslav; votkă rusească de vreo zece feluri; gin; coniac etc.

3) entertainmenturi: concursuri de dans dotate cu fuste sau pălării hawaiene; tombole trăsnite;

Să nu uit să amintesc de decernarea premiilor HUGO. O manifestare organizată cu deplin profesionalism şi care a fost transmisă în direct de postul de televiziune scoţian Channel 4 care a realizat, de altfel, un week-end complet de sefe, transmiţînd în direct sau înregistrînd diversele manifestări. Venind vorba de teve să-i amintesc şi pe-ai noştri: TVR, TV Iaşi, Canal + Braşov, precum şi cel din Craiova.

După înmînarea premiilor a avut loc un foc de artificii care i-a entuziasmat pe toţi în afara românilor care i-au poftit pe privitori în România pentru a vedea "ce-i ăla foc de artificii". Şi pentru că am amintit de premii să nu uit să semnalez participarea lui Mihai-Victor Stoica la unul dintre concursurile de proză scurtă şi faptul că ajuns printre finalişti. E adevărat că acest concurs a fost "mînărit", în sensul că şi cei de VOICE au remarcat că organizatorii s-au premiat pe ei înşişi. Oricum performanţa lui Victoraş este mai mult decît meritorie. Şi s-a ales (pentru că a fost nominalizat) şi cu o carte gratuită, un exemplar din SILVERHAND de Morgan Llywelyn & Michael Sooth.

La capitolul realizări româneşti trebuie pomenite (în afara multiplelor şi fructuoaselor contacte personale directe) conferinţele la care au participat ca moderatori Nicu Gecse, Alexandru Mironov, Mandics György şi Lucian Merişca; lansarea (de către editura Sedona) antologiei în limba engleză TWELVE (antologator Cornel Robu); faptul c-au fost atît de mulţi români prezenţi - locul 4 pe naţiuni după SUA, Anglia şi Germania - (nu discut aici reprezentativitatea eşantionului, acolo, la faţa locului, a reieşit foarte clar lipsa de importanţă a acestui fapt: dacă ar fi fost mai puţini români, chiar mai reprezentativi, impactul avut de delegaţia României asupra celorlalţi participanţi ar fi fost extrem de diminuat, poate chiar insesizabil, capitalul moral cîştigat fiind greu de apreciat de cei care nu au fost acolo).

Şi pentru c-am pomenit de antologia românească lansată la Glasgow să vedem care a fost pulsul din VOICE:

"

BLOODSUCKERS APPLY HERE

Nu rataţi sectorul românesc unde puteţi afla totul despre povestea lui Dracula, excitantele lui isprăvi şi vinurile lui favorite (de preferinţă de grupa O). Cumpăraţi şi gustaţi în apropierea încăperii fanilor din Holul 4.

Sîmbătă la amiază va fi lansată antologia de proză românească în limba engleză "Twelve" (preţ 2 lire). Doi dintre autori (în realitate nu a fost decît Mihail Grămescu, pentru că Silviu Genescu rătăceşte prin vreo cută spaţiotemporală) vor acorda autografe. Veniţi devreme pentru că numai 50 de exemplare vor fi gratuite. Bineînţeles că vampirii, neputînd circula pe afară în miezul zilei, vor beneficia de exemplare gratuite oricînd."

A mai fost şi nelipsitul carnaval - *masquerade*, al cărui palmares îl veţi găsi la secţiunea de premii. Oricum INTERSECTIONUL a prilejuit un carnaval perpetuu: oricînd avînd ocazia să întîlneşti klingonieni, roboţi, soldaţi din infanteria stelară, bicefali, membri ai navei Enterprise, personaje în costume de epocă, mutanţi etc.

Şi tot pentru distracţie au fost filmele (n-am ajuns nici măcar la unul) şi jocurile pe calculator (STAR TREK: TNG THE INTERACTIVE VIDEO GAME; KILLER; TWISTER; LIVE ACTION VIDEO GAME; STORYTELLING GAMES; LIVE ACTION VIDEO STORYTELLING MADNESS).

În mod sigur, nu m-am referit nici măcar la jumătate din lucrurile interesante şi inedite întîmplate acolo, dar după cum v-am spus dintru bun început totul este încă amalgamat. Dar sper să fi prins (măcar) tonul general, iar dacă nu, sper să vă faceţi o idee corelînd textul cu imaginile.

a consemnat Ionuţ BĂNUŢĂ

cu binevoitorul ajutor al Oanei Durican (traducerea unor fragmente din VOICE OF MISTERONS) şi al lui Călin Giurgiu (o parte din fotografii)

Mihail Grămescu

O ALERGĂTURĂ PRIN EUROPA

Intersection '95 - Glasgow - cronică de călătorie

Miercuri, 16 august, ne îmbarcăm în cele trei autocare din parcarea de lîngă Ateneu. Ni se spune că ne așteaptă cam 9 000 de km de străbătut. Un autocar o ia spre Timișoara, prin Craiova. Celelalte două, prin Brașov - Sighișoara - Tg. Mureș - Cluj - Oradea. Acolo, cu cei adunați pe trasee, vom fi 120 de sefiști gata să reprezentăm România la cea de-a 53-a Convenție Mondială de Science-Fiction - „WorldConul Scoțian". Multe dintre locuri au fost sponsorizate (numai BANCOREX a susținut 17 locuri prin mijlocirea domnului Răzvan Haritonovici). Dintre scriitorii români participanți: Ana-Maria Negrilă, Aurel Cărășel, Sebastian A. Corn (cu o reclamă, anunțîndu-i viitorul roman de debut), Silviu Genescu, George Terziu, Alina Popov și tînăra Carmen Neagu (poate că ar mai fi meritat efortul obținerii de sponsorizări și Bufnilă, Ungureanu, Ceaușu, Liviu Radu, Gurgu și Hăulică atunci ar fi fost perfect). În rest - bine reprezentată presa, radiourile, televiziunile și creatorii de artă plastică. Evenimentul a fost consemnat de Elena Chiriță în **România Liberă**. Pe 17 august, dimineața, trecem frontiera în Ungaria, pe la **Borș**.

Lucian Merișca vrea să susțină un speech la Glasgow pe tematica **Cenzurii în SF**. Mi-l citește și mi-l traduce ca să înțeleg despre ce este vorba acolo și să pot interveni, engleza mea fiind destul de modestă. Optimist, îmi notez că „Mișcarea SF este, de fapt, o universitate itinerantă": „SF is a high school in fact".

Primul contact cu Ungaria îl avem la cîteva dughene de lîngă vamă, unde o pîine dublă ne costă o sută de forinți, un pachet de Multifilter - 160 (circa 3200 lei) și intrarea la closetul de campanie, 400 lei românești. „Fuga-fuga prin porumb."

Mă impresionează multitudinea turmelor și cirezilor lor. Au o zootehnie mai bine reprezentată ca a noastră. În schimb floarea-soarelui arată mai rău - crește mai mică. Maghiarii au păduri mai puține ca noi. În general foioase. Cîțiva catalpa. Nu prea au specii exotice, ceea ce sugerează că ei au folosit deținuții la altceva decît la plantații. Nici livezi nu prea au. În schimb la ei salcîmii înfloresc abia acum. Galben. Alb. La Budapesta circulă tramvaie cu trei clase. Oprim la o piață unde, pe marginea drumului, un pîlc de români încearcă să-și plaseze mărunțișurile.

La ora 19.35 trecem granița cu Austria. Dispar satele. Orașele au case rare, monumentale, îndepărtate de șosea. Viena este un oraș somptuos. Sentimentul pe care ți-l inspiră e copleșitor. Te întîmpină cu fabrici grandioase, cu iz de viitor, sticlind curate, de parcă ar fi spălate cu periuța de dinți. Fabrici ca laboratoarele de spițerie. Nici o pată de rugină. Nici un fir de praf. Pe alocuri, orașul lasă impresia unei stațiuni turistice de agrement. Liniște și curățenie. Pentru prima dată simt înaintea orașului acestuia triumfal, imperial, sentimentul de UMILINȚĂ în fața îmbinării proporțiilor ciclopice cu ordinea și curățenia care domnesc peste tot. Cineva întreabă dacă „trebuie să ne descălțăm cînd coborîm din mașină?". Oare vienezii curăță cu aspiratorul construcțiile astea de peste zece ori mai mari decît echivalentele noastre arhitectonice? Nici urmă de praf într-o megalopolă în care Bucureștiul ar intra, parcă, într-un singur cartier. Privită de aici, vestita Budapestă apare ca un Ferentari al occidentului. Ca populație: străzi aproape pustii, liniștite, ca „la Șosea". Multă verdeață, arbori seculari, flori, tei încă înfloriți și o Dunăre curată, cu vapoare de agrement. Bucureștiul e ca o imagine degradată și pitică a Vienei - nu degeaba la șah **Deschiderea română** este o variantă a **Partidei vieneze**.

Totuși, confortul hoteluriior de categoria a doua rămîne de categoria a doua, cu duș și closet pe etaj. Oamenii sînt tot oameni: un bărbat cu bustul gol sfidează strada de la o fereastră, iar doctorul „Corn" intrînd într-un bar ne povestește că a descoperit acolo punkișți... austrieci, tot cu cercei în urechi, dar în rest reținuți, curați și sobri ca tot vienezul ce se respectă.

Deși ajunși seara ieșim totuși să vizităm cît putem. În fața hotelului ne întîmpină un gazon **exemplar**, cu iarba scurtă, tunsă proaspăt, diferită de a gazoanelor noastre. La întoarcere fumăm o țigară la geam (peste tot în occident s-a adoptat marginalizarea fumătorilor) și ne punem problema dacă există vreo influență a limbii asupra personalității vienezilor (de exemplu asociativitatea constructivă a cuvintelor lungi fără excepții gramaticale asupra proporțiilor și regularității edificiilor) sau dacă limba doar oglindește ceva specific - sufletul, realitatea?... Doctorul „Corn" are inhibiții să iasă în pantaloni scurți și tricou sport în orașul acesta formidabil.

Numai că florile de aici (trandafiri) **nu au parfum**.

Ziua, Viena e mult mai puțin spectaculoasă decît noaptea. Sobrietatea îi e afectată de tablouri „moderniste" (nu rareori de prost gust) pictate pe pereții blocurilor. O călugăriță tînără și frapant de frumoasă, decentă și curată, se îndreaptă liniștită spre școala lezuită de vis-a-vis de hotel (o veritabilă catedrală).

La Viena nu sînt rufe în balcoane, cinematograful sexy se învecinează cu monumentele în stil baroc, cînd se repară și se construiesc casele se folosește folie de plastic să nu se murdărească strada, nu sînt țînțari și nici muște.

Mergem în **Prater**, parcul de distracții - unde un SF și un horror degradat pentru vulg și copii ne asaltează vesel, caraghios și monstruos - la proporțiile orașului. Roata mare domină peisajul.

La Catedrala **Sfîntul Ștefan** poți închiria o birjă trasă de cai. Mulți turiști chinezi. Multe restaurante chinezești. Un negru. Un cerșetor țigan. La piața de vechituri cîțiva englezi și niște italieni. Prețuri năucitoare pentru noi. În pofida unor afirmații oficiale cum că „ne-am aliniat la tarifurile occidentale", prețurile sînt acolo de trei și patru ori mai mari ca ale noastre, așa că eu mă aștept la noi scumpiri.

În Viena viața de noapte e destul de slabă. De la ora 12 nu mai circulă metroul și hotelul nostru închide ușa de la 11.30. Am văzut cum fructifică arțarii, am primit mai multe invitații gratuite la concerte, am admirat pistele speciale pentru biciclete și patinatori pe rotile (tot occidentul are astfel de amenajări) și am rămas surprinși de blîndețea porumbeilor din parcuri.

În fața unei berării am asistat la o scurtă tragedie vieneză: la o masă a unui birt, pe stradă, o blondă (poate din est) cu priviri reci, alături de un brunet „bine" (poate localizat) asculta peroratiile unui alt blond (cu care părea că venise) care încerca să o convingă să plece împreună. Dar blonda rămînea neclintită lîngă brunet. Disperat, blondul îi aruncă ultimii fîrfîrici, poate ca ea să-și plătească cu ei berea din față, dar tînăra nu-i răspunde nimic și rămîne cu brunetul. Blondul pleacă disperat, bodogănind.

La Viena nu am reușit să vizităm **Shönebrun**-ul Majestății Sale Imperiale și unuia dintre tineri i-a dispărut o borsetă cu pașaportul. Cel mai spectaculos lucru la marele oraș este că nu are propriu-zis un centru - toată Viena e un centru de centre - palate amintind de Palatul nostru de Justiție, ridicate însă la o scară mult mai mare.

Cînd am plecat noi a început ploaia.

Unul din mijloacele de apreciere a civilizației unui popor cred că este și acela al stării Weceurilor publice din parcări. În Austria sînt excelente și gratuite. Confort. Apă caldă. Săpun lichid. Uscătoare cu jet de aer cald. Uneori fotocelulă în loc de robinet.

Am înnoptat într-o parcare de lîngă lacul **Mondse**, înainte de Salzburg.

Din păcate, în Austria, și în general în Occident n-am putut vizita multe alte repere în afara catedralelor cu intrare gratuită, fiindcă pînă și bodegile sau pizzeriile erau prea scumpe pentru cele cîteva sute de mii (în valută) pe care ni-i permisesem. Așa că, pentru unii, „excursia" noastră SF-istă, din cauza prețurilor, a tins a se transforma vrînd-nevrînd într-un veritabil pelerinaj religios.

Pe 19 august la ora 8:20 treceam în Germania cu 80 km/oră. Începînd din Austria încolo, în tot Occidentul nu mai există granițe. Pentru cele 7 state semnatare ale Acordului nu e nevoie decît de o singură viză. De la graniță s-a schimbat arhitectonica. Gospodăriile germane sînt utilitare, nu magnifice. Înstărite, nu somptuoase.

Vizitînd München-ul mi-am spus că dacă, în general, pentru Europa, de pe la 1848 încoace, prin „cultură" se înțelege beletristica, pentru germani cultura este aproape preponderent tehnică și religioasă (cel puțin aparent, vizitîndu-le librăriile). Și, plimbîndu-mă pe sub teii din centru, pe lîngă catedrala **Sf. Paul**, m-am gîndit că arborele acesta „eminescian" s-ar putea să-l fi inspirat pe poet ca o reminiscență... germano-austriacă.

Ca și în Viena, și în München sînt grafitti-uri pe pereți - dar și de dimensiuni și proporțional mult mai modeste ca în Bucureștiul postrevoluționar. Ei, de altfel, nu au nici boutiquri cu program permanent, ca noi. Pînă la urmă München-ul este, și el, un impresionant centru de cultură. Își are cartierele sale aristocratice care compensează din plin copleșitorul imperial vienez. Burghezii ăștia sînt niște oligarhi.

La 19.30 trecem granița spre Strasbourg, un oraș cu mașini, tramvaie, înghețate, catedrale și o liniște excelente, cu prețuri de două-trei ori mai mari ca ale noastre, în schimb fără closete publice (lucru destul de neplăcut pentru un turist). Dacă Viena e un centru perpetuu, Strasbourg-ul este un oraș-Lipscani.

Am mers toată noaptea spre Paris unde am ajuns pe 21 august. Parisul e Paris. Capitala ideală a românului.

Franța, Parisul în special se caracterizează prin monumentalitatea dantelăriei în piatră.

Arbori tunși. Statui vopsite. Grafiti moderate.

La Eurodisney nu prea am avut bani să merg, așa că am vizitat muzeele mai accesibile, catedralele și orașul. În fața catedralei **Notre Dame**, patinatori pe rotile fac demonstrații și pictorii îți oferă capodopere cu peisajul divin la 100 de franci. Printre ei și mulți asiatici. **Eiffel**. Trecem prin orașul nou construit cu zgîrie-nori în stil american. Montparnasse. Sacre-Coeur. Place Pigalle. Moulin Rouge. Tati, cel mai ieftin magazin.

Belgia. Oostende. Cu feribotul pînă la Folkstone. Anglia ne întîmpină cu o ploaie torențială.

Pe 23 spre 24 august am mers toată noaptea, cu amintirea luminilor țărmului Mării Nordului pîlpîind încă înaintea ochilor. Atît țărmul francez cît și cel englez par, din larg, un veritabil joc de artificii multicolore.

Se pare că, într-adevăr, în Anglia „oaia l-a mîncat pe om" fiindcă pe cîmpurile și dealurile pustii pasc libere, peste tot, oi, nenumărate oi. Plouă torențial. Cu cît urcăm spre nord vaca „mănîncă" treptat oaia. Cirezile înlocuiesc aproape complet turmele. Pînă nu mai sînt nici oi. Nici oameni.

La englezi (și mai cu seamă la scoțieni), parcurile de distracții nu prea par să aibă cine știe ce succes, ca la austrieci și francezi (unde am trecut și pe lîngă parcul Asterix). Domenii despărțite prin mici garduri de piatră brută, fără lianți. Păduri de brad. Multe ruine vechi neamenajate. Pini. Dealuri line cu pășuni și fără zone de gol alpin. Pe pajiști, o floră stranie, violetă. Prețuri pînă la de patru-cinci ori mai mari ca la noi. Am ajuns la **GLASGOW, INTERSECTION, SPONSORED BY WIZARDS OF THE COAST**

va urma

TOP 30

1.COSTI GURGU - Coroziunea (JSF 98)
2. ROBERT BLOCH - Omuleţi de lut (JSF 107)
3. LIVIU RADU - Epitaf pentru Laura (JSF 99)
4. PHLP K. DICK - Credinţa părinţilor noştri (JSF 116)
5. MIHAIL GRĂMESCU - Apocrifa după Maria (JSF 103)
6. SEBASTIAN A. CORN - Andrenergic (JSF 89-90)
7. OCTAVIA BUTLER - Copil de sînge (JSF 105)
8. OCTAVIA BUTLER - Sunetele vorbirii (JSF 120)
9. FLORIN PÎTEA - Shai Tan (CPSF 517-518)
10. COSTI GURGU - Respiraţia morţii (JSF 103)
11. COSTI GURGU - Povestea CuCyber (JSF 102)
12. DON SIMON - U-TV Man (JSF 75)
13. ANA MARIA NEGRIĂ - Schimbarea la faţă (JSF 85)
14. DON SIMON - Workers (JSF 66)
15. LIVIU SURUGIU - Adevărul despre Woopy (JSF 118)
16. DON SIMON - Zidul (JSF 99)
17. ANA VERONICA MIRCEA - Paradisul bărbaţilor (JSF 110)
18. LADISLAU DARADICI - Ospiciul (JSF 125)
19. SEBSTIAN A. CORN - Farfal (JSF 67)
20. AURELIUS BELEI - Alfha Borealis (JSF 105)
21. COSTI GURGU - Wops (CPSF 506)
22.DON SIMON - Antonia cu ochii arşi (JSF 118)
23. GREG EGAN - MÎNGÎIEREA (JSF 122)
24. MICHAEL HAULICĂ - Madla Mangalena (JSF 66)
25. COSTI GURGU - Robert (JSF 100)
26. MIHAIL GRĂMESCU - ŞORICICA (JSF 104)
27. DON SIMON - Templul focului (NEW) (JSF 124-125)
28. SEBASTIAN A. CORN & IONUŢ BĂNUŢĂ - Ragnarok (JSF 81-82)
29. RAY BRADBURY - Crisalida (NEW) (JSF 128)
30. SEBASTIAN A. CORN - Parcurs de golf (NEW) (JSF 126)

CLASAMENT (IULIE)

1. COSTI GURGU 903
2. DON SIMON 669
3. SEBASTIAN A. CORN 613
4. MIHAIL GRĂMESCU 444
5. LIVIU RADU 338
6. ANA MARIA NEGRILĂ 254
7. FLORIN PÎTEA 201
8. AURELIUS BELEI 184
9. ANA VERONICA MIRCEA 159
10. LIVIU SURIGIU 141
11. MICHAEL HĂULICĂ 121
12. LADISLAU DARDICI 98
13. RADU PAVEL GHEO 77
14. ROBERT DAVID 72
15. CĂTĂLIN IONESCU 39
16. MONICA NICOLAU 39
17. NICOLAE C. ARITON 36
18. DĂNUŢ IVĂNESCU 25
19. DORU STOICA (NEW) 24
20. CRISTIAN LĂZĂRESCU 20
21. MIHAI VICTOR STOICA 18
22. ADRIAN TRIF 17
23. MIRCEA LIVIU GOGA 14
24. ADRIAN BĂNUŢĂ 14
25. RADU DRAGOŞ NEACŞU 10
26. NICOLAE TIŢA 10
27. OVIDIU BUFNILĂ 9
28. POMPILIAN TOFILESCU 9
29. DAN SOCIU (NEW) 8
30.OCTAVIAN MUSTAFA (NEW) 8
31. GABRIEL BRĂILĂ 7
32. PAUL IOAN 5
33. SORIN SIMION 4
34. SILVIU NICOLAE 4

Hello, hello! Iată, că deşi am intrat în prima lună de toamnă, topul nostru este abia în miezul verii. Aşadar, chiar dacă voi aţi terminat vacanţa şi vă veţi pune pe treabă, trimiţîndu-i lui Maciste cît mai multe scrisori, Top 30 e încă un top de vacanţă. Abia de luna viitoare va reflecta plecarea, apoi venirea de la Glasgow, precum şi reacţiile fandomului la noutăţi.

Totuşi nu se poate spune că n-a fost o lună agitată şi veţi vedea de ce.

Primele trei locuri ale Topului au rămas la fel. Deşi, pot să vă spun că Liviu Radu îl hăituieşte neobosit pe Robert Bloch şi s-ar putea... Dar nici unul nu observă că vine din urmă necruţătorul şi deocamdată invincibilul Philip K. Dick cu „Credinţa părinţilor noştri" (apr.-16, mai-7, iunie-6, iulie-4), care iată, mai sare două locuri în drumul spre victoria finală. Mişcare indigestă pentru Mihail Grămescu şi S. A. Corn, ce sînt nevoiţi să se ferească din calea lui.

Pe linie de alieni, "Copilul de sînge" al Octaviei Butler se mulţumeşte în continuare cu locul 7, în timp ce "Sunetele vorbirii" ale aceleiaşi Octavia Butler (mai-17, iunie-10, iulie-8) sapă conform obicelului, alăturîndu-se pentru moment suratei. Nu trebuie scăpat din ochi nici Greg Egan: "Mîngîierea" (mai-28, iunie-30, iulie-23), care face un prim salt periculos tocmai la graniţa lotului ultimelor zece locuri. De asemenea, este de remarcat apariţia în Top a unui alien, extrem de amenînţător pentru neaoşi - Ray Bradbury: "Crisalida", pe locul 29.

Ce se mai întîmplă cu "ai noştri"?! Costi Gurgu se menţine pe locul 1 în Top, cu "Coroziune" (ian.-7, feb.-2, mart.-3, apr.-3, mai-1, iunie-1, iulie-1), măsurînd distanţa (în locuri) dintre el şi P. K. Dick. Aceeaşi constanţă şi în Clasament, unde îşi menţine avantajul faţă de locul 2. Pe Liviu Radu l-am văzut deja alergîndu-l pe Robert Bloch. Mihail Grămescu păstrează o evoluţie relativ constantă, putînd fi calificat ca cel mai liniştit element al Topului. În schimb S. A. Corn, încă înoată în ape tulburi. Aflat în regres "per genere", reuşeşte străpungerea Topului cu "Parcurs de golf", pe locul 30, la un scor foarte strîns de acela al lui Ray Bradbury. Florin Pîtea coboară bătrîneşte cu "Shai Tan", menţinîndu-se încă între primele zece locuri (ian.-3, feb.-4, mart.-6, apr.-6, mai-8, iunie-8, iulie-9). De asemenea, reuşeşte să ţină frîiele şi în Clasament, unde se situează pe locul 7. (Nu-i rău de loc!)

Don Simon! Iată că Don Simon revine în forţă. E adevărat că vechile povestiri cad încet, dar sigur, renunţînd la mişcarea cu h-număr natural: "U-TV Man" (ian.-10, feb.-13, martie16,apr.-14, mai-11, iunie-11, iulie-12); "Workers" (ian.-4, feb.-5, martie-5, apr.-8, mai-12, iunie-14, iulie-14); "Zidul" (ian.-5, feb.-7, martie-12, apr.-10, mai-13, iunie-15, iulie-16). Dar, acum 2 luni reuşea pătrunderea în Top cu o nouă povestire: "Antonia cu ochii arşi" (mai-26, iunie-28, iulie-22), care după cum se vede începe să dea uşor din coate. Şi, iată, că doar după 2 luni, dă lovitura încă o dată. Este vorba de povestirea: "Templul focului", cu care intră direct pe locul 27. Ce să mai spunem că în Clasament l-a lucrat binişor pe S. A. Corn.

Deci, luna aceasta avem 3 New Entry: Don Simon: "Templul focului" (26), Ray Bradbury: "Crisalida" (29), S. A. Corn: "Parcurs de golf" (30). Foarte aproape de aceeaşi performanţă, au mai fost: Alan Brennert - "Ma Qui", S. A. Corn -"Nenăscut în maşina de scris", Monica Nicolau -"Gînduri şi melci" şi David Brin - "Sferele de cristal".

Mai avem 3 New Entry, dar în Clasament: Doru Stoica, direct pe locul 19, Dan Sociu pe locul 29 şi Octavian Mustafa pe locul 30, la număr egal de puncte (adică puteţi să şi inversaţi locurile!)

Tot în Clasament se remarcă Monica Nicolau, care avansează de pe locul 23 pe 16, şi Ladislau Daradici continuă spectaculoasa cursă şi în Top; "Ospiciul" (iunie-25, iulie-18), de parcă ar fi tras înainte de..., de..., chiar de Liviu Surugiu, care şi el pare hotărît să-şi facă dreptate, adică să arate de ce este în stare un om care a făcut Dreptul şi are legea de parte lui!! Căci, după ce luna trecută îl ameninţasem că a ajuns în apropierea primelor 10 locuri, unde concurenţa e mult prea mare şi GATA el îi înlătură subtil pe Michael Hăulică din lot şi trece pe locul 10. Felicitări, Liviu! "Noi sîntem cu tine!" Era să părăsesc subiectul înainte să vă spun că o altă mişcare interesantă în Top este tot a lui L.S. (să-i zicem prescurtat, ca să nu ne repetăm prea des!). Deci avem pe de o parte textul: "Adevărul despre Woopy", iar pe de altă parte clasamentul (mai-30, iunie-22, iulie-15). Ia, să vedem, dacă-şi respectă algoritmul îi putem calcula evoluţia ulterioară - deci în prima lună a avansat 8 locuri, în a doua - 7, în a treia -6, deci ar ajunge pe locul 9 (luna sept.). În octombrie ar mai avansa 5 locuri - locul 4. Iar în noiembrie ar mai avansa 4 locuri - locul 0. Cum nu avem un aşa loc nici măcar pentru L.S., înseamnă că nu mai are decît 3 luni de Top.

CONCLUZIE: Primesc pe adresa JSF topurile voastre (15-20 locuri) pe luna august, cu texte de autori români din 1994 şi de autori români şi străini din 1995 (inclusiv luna august), din orice publicaţie SF (şi aici să vă dau cîteva idei: *Anticipaţia* , *Helion* , *SuperNova* , *Curierul Naţional* , chiar şi "Motocentaurii dorm(l) pe acoperişul lumii" ori Almanahul Anticipaţia). Pentru JSF, selectaţi texte inclusiv din numerele 129, 130, 131, 132.

ANUNŢ: JSF organizează un concurs pentru cei mai fideli fani SF. Premiul - un manuscris original S.A. Corn cu autograf şi dedicaţiei (Gîndiţi-vă că peste h ani...!). Deci, iată întrebarea la care va trebui să răspundeţi: Ce texte a avut S.A. Corn în Top 30 din luna ianuarie pînă acum, şi ce evoluţie a avut povestirea "Ragnarok"? Răspunsurile se vor trimite tot pe adresa JSF, pînă la sfîrşitul lunii septembrie.

MACISTE

Premiile Locus '95

Cel mai bun roman SF: Mirror Dance de Lois McMaster Bujold (ed. Baen)
Cel mai bun roman fantasy: Brittle Innings de Michael Bishop (Bantam)
Cel mai bun roman dark fantasy/horror: Fires of Eden de Dan Simmons (Puntam)
Cel mai bun roman de debut: Gun,with Occasional Music de Jonathan Lethem (Harcourt Brace)
Cea mai bună nuvelă: "Forgiveness Day" deUrsula K. LeGuin (*Asimov's* 11/94)
Cea mai bună nuveletă: "The Martian Child"de David Gerrold (*F&SF* 9/94)
Cea mai bună povestire: "None so blind" de Joe Haldeman (*Asimov's* 11/94)
Cea mai bună lucrare de non-ficţiune: I. Asimov: A Memoir de Isaac Asimov (Doubleday)
Cel mai bun album de artă: Spectrum: The Best in Contemporary Fantastic Art de Cathy Burnett & Arnie Fenner, editori (Underwood Books)
Cel mai bun volum de povestiri: Othemess de David Brin (Orbit; Bantam Spectra)
Cea mai bună antologie: The Year's Best Science Fiction: Eleventh Annual Collection de Gardner Dozois, editor (St. Martin's)
Cel mai bun artist: Michael Whelan
Cel mai bun editor: Gardner Dozois
Cea mai bună revistă: Asimov's
Cea mai bună editură: Tor/St. Martin's
Premiile LOCUS au fost acordate la NASFiC'95/Dragon*Con, pe 14 iulie '95

IN MEMORIAM

JOHN BRUNNER
ŞI SURPRINZĂTOARELE LUMI ALE IMAGINARULUI

John Kilian Houston Brunner a optat ca micuţa localitate Preston Crowmarsh (Marea Britanie) să fie locul primei sale vizite pe pămînt. Era în anul 1934. Se pare că viitorului scriitor i-a plăcut această planetă, pentru că a rămas pe Terra, alături de noi.

Ca toţi copiii, băiatul a crescut inevitabil, şi şi-a terminat şcoala. După cîţiva ani buni, tînărul ambiţios absolvea limbile străine la Cheltenham College. A început să scrie folosind pseudonime ca Gill Hunt şi John Loxmith, pe care acum doar fanii săi şi le mai amintesc. Viaţa lui John Brunner a fost tumultoasă, dar cititorii săi nu-i cunosc decît talentul de demiurg - un făuritor de lumi, iubindu-şi semenii şi sprijinindu-i pe cei tineri. Romanele lui ne invită să călătorim, să ne teleportăm ca prin farmec în lumile pe care el le-a construit cu minuţiozitate şi cu precizie de bijutier. Şi mai ales, cărţile lui John Brunner ne învaţă să luptăm împotriva nedreptăţii, poluării, drogurilor şi a manipulării politice, ne amintesc să fim oameni şi să ne iubim lumea în care trăim.

Nicu Gecse
după Curierul Naţional

1995 va rămîne un an nefast în istoria scrisă şi nescrisă a sf-ului. După moartea lui Victor Kernbach, două dispariţii recente ne îndoliază din nou inimile.

Pe John Brunner şi Pierre Barbet i-am cunoscut în 1970 la Heidenberg unde participam la Congresul Mondial SF, împreună cu un alt neuitat prieten Vladimir Colin.

Mult timp am stat alături de cei doi în Comitetul Mondial European SF şi trebuie să spun că sprijinul lor a fost nu odată hotărîtor pentru decernarea numeroaselor premii care au răsplătit pe drept cuvînt autorii, artiştii şi publicaţiile de gen din ţara noastră. Iar după 1990 am avut şansa de a promova traducerea cărţilor lor în limba română.

Las pe seama altora privirea lucidă asupra locului care-i revine fiecărula în universul sf contemporan. Eu, noi toţi, am pierdut doi mari prieteni.

În pofida titlului unui roman a lui John, lansat la Euroconul de la Timişoara, în prezenţa autorului, timpul nu are întotdeauna răbdare.

Ion Hobana

John Kilian Houston BRUNNER

S-a născut pe 24 septembrie 1934, în ţinutul Oxforshire, Anglia. Interesul pentru sefe a început de la 6 ani, odată cu descoperirea „Războiului lumilor" de Wells. A studiat la Colegiul Cheltham unde s-a specializat în limbi moderne. Despre primul său roman, vîndut încă din timpul studiilor, nu avea o părere prea bună: „Din fericire a apărut sub pseudonim... dar cu banii cîştigaţi am putut, cel puţin, să-mi cumpăr propria maşină de scris".

După terminarea şcolii şi pînă la înrolarea în RAF a vîndut mai multe povestiri unor reviste americane. Primul text apărut în numărul pe luna martie a anului 1953 al revistei Astounding se intitula Thou Good and Faithful şi era semnat cu pseudonimul John Loxmith.

A urmat o perioadă în care a schimbat multe slujbe, dar în care a continuat să scrie. Între timp s-a implicat puternic, împreună cu prima sa soţie - Marjorie -, în Campania pentru Dezarmare Nucleară, compunînd şi cîntecul considerat un imn naţional britanic al mişcării pacifiste: THE H-BOMBS THUNDER.

John a călătorit mult. În Italia, Spania, ex-Iugoslavia şi Grecia, în Rusia ca observator CND, la Congresul pentru Pace de la Moscova din '62. Apoi în Brazilia, la Congresul SF de la Rio din '69, în America, Polonia, Canada, Austria, Cehoslovacia, Japonia.

Brunner a fost primul scriitor neamerican care a cucerit premiul HUGO (1968) pentru celebrul STAND ON ZANZIBAR.

Alte premii: BRITISH FANTASY AWARD, BRITISH SF AWARD (2 ori), BRONZE PORGIE AWARD, APOLLO, GRAND PRIX DU FESTIVAL DE L'INSOLITE, COMETA D'ARGENTO (2 ori), PREMIO ITALIA, THE EUROPEAN SF CONVENTION SPECIAL AWARD, GILGAMESH, CLARK ASHTON SMITH AWARD (pentru poezie fantastică); a fost ales de două ori CAVALER AL LUI MARK TWAIN şi tot de 2 ori POET IN PERSON. A fost oaspete de onoare la 15 convenţii naţionale şi internaţionale, iar în 1983 a fost invitatul de onoare al Worldconului de la Baltimore, Mariland. A fost preşedinte al BRITISH SCIENCE FICTION ASSOCIATION şi vicepreşedîte consultant al SCIENCE FICTION FOUNDATION AT THE NORTH-EAST LONDON POLYTECHNIC. Între 1980-1984 a fost preşedintele Euroconului.

A făcut traduceri din Gerard Klein, Marianne Leconte, Christine Renard, Rilke, George, Ausonius.

În aprilie 1986, Marjorie a suferit o congestie cerebrală care i-a determinat moartea în august, acelaşi an. În 1991, John Brunner a întîlnit-o la Varşovia pe chinezoaica LiYi care i-a devenit soţie.

Pe 25 august 1995, la Glasgow, în a doua zi celui de-al 53-lea Worldcon, John Brunner suferă o congestie cerebrală care-i este fatală.

DIN OPERA LUI JOHN BRUNNER:

THE WORLD SWAPPERS (1959)
THE BRINK THE SKYNAPPERS (1960)
SLAVERS OF SPACE (1960)
SANCTUARY IN THE SKY (1960)
THE SUPER BARBARIANS (1962)
SECRET AGENT OF TERRA (1962)
TIMES WITHOUT NUMBER (1962)
THE DREAMING EARTH (1963)
LISTEN! THE STARS (1963)
THE CRUTCH OF MEMORY (1964)
THE WHOLE MAN (1964, TELEPATHIST/1969)
NO FUTURE IN IT (1965)
NOW THEN (1965)
THE LONG RESULT (1965)
THE SQUARES OF THE CITY (1965)
DAY OF THE STAR CITIES (1965, AGE OF MIRACLES/1973)
A PLANET OF YOUR OWN (1966)
THE PRODUCTIONS OF TIME (1967)
QUICKSAND (1967)
OUT OF MY MIND (1967)
BEDLAM PLANET (1968)
CATCH A FALLING STAR (1968)
STAND ON ZANZIBAR (1968)
TIMES WITHOUT NUMBER (1962/1969)
A PLAGUE ON BOTH YOUR CAUSES (1969)
THE JAGGED ORBIT (1969)
TIMESCOOP (1969)
DOUBLE, DOUBLE (1969)
LIFE IN AN EXPLOSIVE FORMING PRESS (1970)
THE DEVIL'S WORK (1970)
GOOD MEN DO NOTHING (1970)
THE GAUDY SHADOWS (1970)
THE TRAVELLER IN BLACK (1971)
THE WRONG END OF TIME (1971)
THE DRAMATURGES OF YAN (1971)
HONKY IN THE WOODPILE (1971)
FROM THIS DAY FORWARD (1972)
THE STARDROPPERS (1972)
THE SHEEP LOOK UP (1972)
TIME-JUMP (1973)
AGE OF MIRACLES (1973)
THE STONE THAT NEVER CAME DAWN (1973)
WEB OF EVERYWHERE (1974)
A HASTILY THROWN - TOGETHER BIT OF ZORK (1974)
THE SHOCKWAVE RIDER (1975)
INTERSTELLAR EMPIRE (1976)
THE BOOK OF JOHN BRUNNER (1976)
FOREIGN CONSTELLATIONS (1979)
THE INFINITIVE OF GO (1980)
PLAYERS AT THE GANE OF PEOPLE (1980)
MANSHAPE (1982)
THE GREAT STEAMBOAT RACE (1983)
THE TIDES OF TIME (1984)
THE COMPLETE TRAVELLER IN BLACK (1986)
THE SHIFT KEY (1987)
THE BEST OF JOHN BRUNNER (1988)
THE DAYS OF MARCH (1988)
CHILDREN OF THUNDER (1989)
VICTIMS AF THE NOVA (1989)
A MAZE OF STARS (1991)
MUDDLE EARTH (1993)

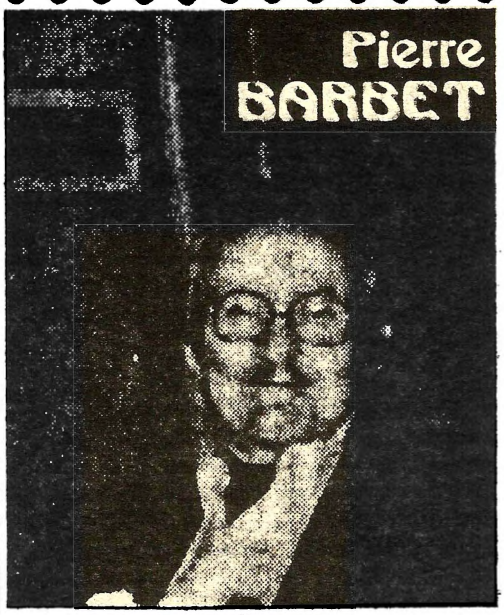

Pierre BARBET

Pentru mine, John Kilian Brunner n-a fost doar un scriitor profesionist celebru. Mi-a fost prieten timp de 25 de ani. Prietenia noastră a început cînd i-am citit povestirea „Planetfall", publicată în volumul From This Day Forward. Eram un compozitor în devenire şi mi-am zis „De aici ar putea ieşi O operă scurtă minunată!" Firește, i-am scris pentru a-i solicita permisiunea.

Jack mi-a răspuns prietenește şi a spus că i-ar plăcea să mă vadă încercînd; ideea l-a entuziasmat. Am corespondat luni de zile şi am vorbit despre muzică (despre care ştia tare mult), despre politică liberală şi radicală (despre care ştia încă şi mai mult), despre tot soiul de subiecte. În cele din urmă, cînd s-a ivit ocazia să vină în vizită la Los Angeles, aflîndu-ne la o petrecere dată în cinstea lui, a insistat să fiu tratat pe picior de egalitate cu nume sonore precum Harlan Ellison şi Fritz Leiber.

Opera n-a fost terminată şi până la urmă am renunțat la încercarea de a o compune, însă un fragment coral a fost cîntat la universitate. Sincer să fiu, nu-mi aduc aminte cît de des ne-am întîlnit în anii ce au urmat, dar am păstrat legătura şi întotdeauna am găsit timp să stăm împreună şi să ne simțim bine cînd ne-am aflat la aceeaşi convenție.

L-am văzut pe John ieri, sănătos tun, şi m-a întrebat ce s-a întîmplat cu opera. De data aceasta aveam vești noi - studentul care fusese dirijorul pasajului interpretat la universitate era Kent Nagano, acum dirijor al Operei din Lyon şi al Halle Orchestra din Manchester. John mi-a cerut să-i trimit o copie a înregistrării, am făcut schimb de adrese şi am stabilit să ne întîlnim mai tîrziu în cursul convenției, însă...

John, nu ştiu ce altceva ai mai făptuit în viață, dar faptul acesta îți aminteşte de un om genial, generos şi înțelept care i-a luminat viața cu prietenia sa. Îmi vor aduce aminte de tine diseară şi întotdeauna.

Matthew Bruce Tepper

După ce un fan nou îl cunoscuse întîmplător pe John la Helicon – unde John era oaspete de onoare – a venit la mine cu ochii strălucind şi mi-a zis: "Omul acesta este un exemplu pentru tineret – e un veritabil gentleman englez!"

John era într-adevăr un gentleman. Sînt mîndră şi onorată că l-am cunoscut. Întotdeauna a fost curtenitor cu mine, chiar dacă el însuşi se găsea în circumstanțe nu tocmai perfecte; îşi lăsa deoparte tristețile pentru a mi le dăruia pe ale mele; era deosebit de amabil în contactele cu aceia de calibru mai mic decît el. Îi voi simți lipsa.

Chris Bell

Sînt fericit că l-am cunoscut pe John de atîția ani. O dată, cînd mă aflam la începutul căsătoriei cu Margaret, John şi prima lui soție, Marjorie – de care toți ne aducem aminte cu afecțiune – au venit la noi de Crăciun şi împreună am petrecut o după-amiază plăcută. De fapt, dacă stau şi mă gîndesc bine, John, Marjorie şi Sam Youd (John Christopher) au fost primii oameni de SF care au vorbit cu mine cînd m-am aventurat în vechea tavernă a SF-aştilor din Hatton Garden. Cu mulți ani în urmă. Prea mulți, vai!, pentru John.

Brian Aldiss

Sînt în încăperea fanilor şi mă uit la o povestire de o pagină publicată în legendarul Slant, numărul din iarna lui '51, de un anume „Kilian Houston Brunner". Din cîte ştiu eu, aceasta este prima lucrare publicată a lui John (chiar dacă era într-un fanzin tipărit manual). Însă John a trecut prin toate etapele vieții de fandom în anii '50, înainte să-l prindă morbul scrisului. Prima sa carte a fost un obscur volum broşat, scos sub numele de „Gill Hunt", curînd însă John Brunner s-a făcut cunoscut şi stimat în întreaga lume. A păstrat legăturile cu fandomul pînă la sfîrşit, şi va fi profund regretat.

Vincent Clarke

Sînt foarte trist să aflu de moartea lui John Brunner, pe care l-am cunoscut atîția ani. A fost unul dintre cei mai mari scriitori, şi cu toate acestea a fost mult subestimat. A întrevăzut multe dintre perspectivele şi problemele lumii informatizate de astăzi – deosebit de limpede mai ales în romanul său The Shockwave Rider. El a fost primul care a anticipat apariția virușilor de computere.

Toată simpatia mea pentru LiYi.

Arthur C. Clarke

Am făcut cunoştință cu John cînd l-am dus cu maşina la Worldconul de la Cleveland din 1966, prima mea convenție SF. A fost un drum pe care nu l-am uitat niciodată, şi nici John, se pare. Mi-a adus aminte de el în ziua dinainte să moară. Ne va lipsi sincer.

Norman Spinrad

Am făcut cunoştință cu John în 1983, prin intermediul apartenenței noastre comune la SFWA. John încerca să găsească un exemplar dintr-o antologie SF obscură în care avea publicată o povestire, şi a trimis o scrisoare revistei Forum a SFWA-ului, întrebînd dacă îl putea ajuta cineva. S-a întîmplat să dețin un exemplar disponibil la locuința mea din Penrhyndeudraeth şi i l-am trimis lui John pe adresa sa din Somerset, împreună cu o scrisoare de fan în care spuneam cît de mult îmi plăcuseră romanele şi poveştile sale. Spre surpriza mea, marele John Brunner mi-a răspuns şi mi-a spus că şi el era un mare admirator al lucrărilor mele publicate.

La Worldconul de la Baltimore din 1983, am avut în sfîrşit ocazia să-l întîlnesc pe John şi pe prima sa soție, Marjorie. Prietenia ne-a fost cimentată de dragostea noastră comună pentru cărți bune şi calambururi proaste. La Easterconul din 1984, John şi cu mine ne-am înfruntat pe scenă într-un duel de calambururi, duel care s-a transformat într-un megaconfruntare în trei (John Brunner vs. F. Gwynplaine MacIntyre vs. Forrest J. Ackerman) la Worldconul de la Brighton din 1987.

Am fost unul dintre multții prieteni pe care John i-a invitat să sărbătorească cu el în Italia, cu ocazia celei de-a cincizecea aniversări a lui. Chiar şi atunci a avut sentimentul mortalității sale.

Am fost iarăşi împreună cu John cîțiva ani mai tîrziu, cînd a murit Marjorie. Mi-a împărtăşit gîndurile sale despre viață şi moarte, iar eu i-am adus aminte că scrisese două povestiri SF extraordinare despre moarte: The Last Lonely Man şi The Vita-Nulls. În ambele povestiri, morții şi vii sînt adunați într-o comunitate a omenirii... iar aceia care trec de pe tărîmul vieții în cel al morții rămîn printre cei vii.

Este adevărat, John. Ai plecat înainte să luminezi calea pentru noi, însă n-a părăsit petrecerea. Eşti încă cu noi. Şi sînt mîndră să spun că ai fost – că esti – unul dintre prietenii mei.

F. Gwynplaine MacIntyre

La Iaşi, unii plîng...

Marile personalităţi sînt ca fluviile deşertului. Cîtă vreme curg firesc în albiile lor, pătează cu viaţă pustiul pînă departe, departe de maluri. Şi lucrul acesta pare atît de normal, încît nimeni nu-l la în seamă. Abia cînd fluviul a secat, cînd albia rămîne goală, uscată şi albă ca un schelet dezgolit de carne, abia atunci durerea devine măsura valorii trecute. Pentru că ne-am obişnuit mai degrabă să plîngem decît să lăudăm.

Lîngă John Brunner am stat, poate, cîteva ceasuri, dacă adun minutele petrecute în compania lui în cele trei zile ale Euroconului timişorean. Cîteva ceasuri mai importante pentru mine decît toate zilele alături de miniştri, consilieri şi alţi oameni de vază. Vreme de un an mai apoi, numele lui mi-a îndulcit buzele de nenumărate ori.

„Un interviu, maestre?"

„Bine, dar repede, nu ştiu ce-am mîncat dimineaţă şi mă grăbesc să prind un loc la toaletă."

„Maestre, atunci după..."

„Nu, hai să terminăm treaba, am tot timpul după aceea."

Schimbul acesta de replici m-a impresionat atît de mult prin insolitul lui, încît n-am renunţat nici o clipă să mi-l amintesc şi să-l folosesc drept exemplu atunci cînd cineva punea în discuţie personalitatea maestrului.

Un zîmbet etern al buzelor şi ochilor, o bărbiţă albă şi o frunte înaltă - iată imagini care nu se pot şterge. Şi, mai ales, Vocea. Cine l-a auzit vreodată pe John Brunner vorbind, s-a îndrăgostit de el cu dragostea cerului. O Voce care subjugă, o Voce care toarnă în sînge delicii oratorice. O Voce păstrată pe bandă într-o ultimă noapte a delirului, marcată la începuturi de focuri de artificii.

Casetele cu pricina stau şi acum alături de masa mea de scris, loc pe care nu l-au părăsit de ani de zile. Acolo am o părticică din maestru. Datorită lor, pentru mine, John Brunner nu a murit. Pot oricînd să-l rog să-mi vorbească.

Mihai Samoilă

(Extras din suplimentul săptămînal Alternativ SF al cotidianului ieşean 24 H, nr. 22 din 5 septembrie 1995; pagină realizată de Michael Haulică)

„În mijlocul Convenţiei, John Brunner s-a supărat (pe noi?) şi a plecat puţin... pentru o viaţă. Îl vom găsi, cu siguranţă, Dincolo, în Naltul Cerului, printre poveştile pe care doar el le putea inventa, printre poveştile pe care (ce nenorocirel) le-a luat cu el. Dar nu disperaţi. Îl vom găsi noi. Noapte bună, John. Sau, poate, Bună dimineaţa. O Altă Dimineaţă, a unei Alte Lumi. Noi, ăştia cu SF-ul, ne pricepem mai bine la aceste Alte Lumi."

Interviu

M.S. Domnule John Brunner, cum se vede imaginea fandomului românesc din perspectiva occidentală, de exemplu din Marea Britanie?

J.B. Mi se pare deosebit de interesantă. Îmi amintesc că am întîlnit cititori de SF din Est care nu puteau înţelege noţiunea de Convenţie organizată doar din entuziasmul cititorilor, fără ajutor din partea guvernului şi chiar fără acordul acestuia. Îmi amintesc cum la Convenţia Europeană de la Brighton, Anglia, au venit cîţiva din Uniunea Sovietică. Erau foarte îngrijoraţi de faptul că noi numisem Convenţia „Conspiracy" (Conspiraţia). Au întrebat dacă poliţia nu se interesează de acest nume periculos, iar unul dintre organizatori a răspuns: „O, au ei destule lucruri de care să se îngrijoreze, oricum."

M.S. Dacă ar fi să alegeţi una din cărţile dumneavoastră ca reprezentativă pentru acest moment, care ar fi aceea şi de ce?

J.B. Am atîtea posibilităţi de alegere, dar mă întristează că multe din lucrurile cele mai rele pe care le-am pus în cărţile mele au devenit, din nefericire, adevărate. De exemplu, poluarea masivă. În multe privinţe, aş spune că **Sheep Look Up** ar fi cea mai relevantă pentru momentul acesta. Abia am început să plătim pentru dezastrul ecologic, chimic şi industrial pe care l-am făcut în trecut.

M.S. Care ar fi cartea cea mai apropiată de sufletul dumneavoastră?

J.B. Depinde. Probabil cartea de care sînt cel mai mîndru este **„Stand on Zanzibar"**, care a luat şi premiul Hugo. Dar cărţile îmi sînt ca şi copiii, nu pot face deosebire între ele.

*M.S. Am remarcat o pauză în publicaţiile dumneavoastră, între anii '80 şi 89, adică între romanele **The infinitive of Go** şi **The Children of Thunder**. Există vreun motiv anume?*

J.B. E o iluzie optică. Am fost ocupat să scriu alte lucruri. Am scris printre altele şi un roman istoric, enorm, de departe cea mai lungă carte pe care am scris-o vreodată, numită ***The Great Steamboat Race***, dar care a apărut numai în Statele Unite şi Germania.

(interviu realizat de Mihai Samoilă, cu sprijinul lui Adrian Savu, în 27 mai 1994, la Timişoara, cu prilejul Eurocon-ului).

@ Sîmbătă, 2 septembrie a.c., în cadrul *ACFSF Quo Vadis?* au avut loc alegeri, precum şi importante modificări ale statutului. Astfel, s-a hotărît trecerea la conducere colectivă. Consiliul de conducere este alcătuit din şapte persoane: Don Simon (secretar), Mihaela Gheorghe (trezorier), Dan Tărăcilă, Dănuţ Ivănescu, Michael Haulică, Cătălin Ionescu, Ionuţ Bănuţă.

@ Pe 31 august a avut loc inaugurarea Bibliotecii Tîrgovişte din Chişinău constituită pe baza unei donaţii de carte din Tîrgovişte. Concomitent a luat fiinţă Asociaţia Cititorilor şi Iubitorilor de SF din Republica Moldova (ACILSF). Adresa de contact: Victor Nichituş, Piaţa Unirii 3, Chişinău. Grupul colaborează cu revista *Săptămîna*.

@ În perioada 18-20 noiembrie cenaclul Quasar din Iaşi va organiza comemorarea lui Dan Merişca. Întrucît Super Nova va ajunge la numărul 100, se speră realizarea unei manifestări de amploare.

Zilele Pozitronic

29 Septembrie - 1 Octombrie ac
Staţiunea Munteoru Buzău

Din program

vineri 29 septembrie

transportul şi cazarea între orele 17.00-18.00
prezentarea participanţilor ora 21
cenaclul de noapte ora 22

sîmbătă 31 septembrie

deschiderea oficială ora 10
dezbatere: utopie şi distopie ora 11
vernisajul expoziţei de artă vizuală ora 13
demonstraţie de aeromodelism ora 15
dezbatere: arta de a inventa ora 17
bîrfotecă ora 20
masă festivă

-BALANŢACON '95 -

primul minicongres al celor născuţi în zodia Balanţei
decernarea premiilor pe anul 1994 (în cărţi) pentru:
- cel mai bun autor al anului;
- cel mai bun artist plastic;
- cel mai bun animator;
- cel mai activ cenaclu;
- premiul de debut;
- premiul pentru critică.

duminică 1 octombrie

decernarea premiilor anuale Pozitronic 95

IMPORTANT

Nu pot participa decît membrii cluburilor şi cenaclurilor sf din ţară. Cei care nu au primit invitaţie scrisă sînt rugaţi să-l contacteze de urgenţă pe Costi Pană la telefonul 038/421758.

Taxa de participare în valoare de 5.000 de lei trebuie trimisă prin mandat poştal pe numele Mugurel Cornilă, pe adresa OP 1, CP 24, 5100, Buzău, pînă la data de 20 Septembrie, a.c.

Tot pînă la data de 20 Septembrie trebuie trimise nominalizările pentru premiile anuale Pozitronic (septembrie '94-septembrie '95) pentru cea mai bună povestire, cea mai bună nuvelă, cel mai bun roman românesc.

Pentru cei care îndeplinesc aceste două condiţii (taxa de participare + nominalizările trimise) cazarea, masa şi transportul sînt gratuite.

Cei care trimit pînă la data de 20 Septembrie o comunicare scrisă pe una din temele anunţate mai sus nu vor mai trimite taxă de participare.

Întrucît în urmă cu o lună s-a stins din viaţă şi Robert Zelazny redacţia Jurnalului SF a hotărît realizarea unui număr comemorativ Zelazny-Brunner. După toate probabilităţile acest număr va fi cel de săptămîna viitoare

de dragul lui Yuli, cîntăia femeilor...

Este unul dintre cei mai contradictorii scriitori ai generației JSF și, poate, cel mai publicat. Obișnuiește să-și șocheze cititorul, să-l înnebunească cu parantezele și să-l poarte prin proză pînă la final. Calități: abundența ideilor și puterea de muncă. Principalul defect: este îndrăgostit de ceea ce scrie. Idealul: să ajungă la nivelul la care DON SIMON = Bestseller. Aici ar fi trebuit publicată o altă proză, dar deoarece a obținut Premiul Nemira în tabără, autorul a scris o altă proză pe tema păsărilor.

DON SIMON

Animal în amurg

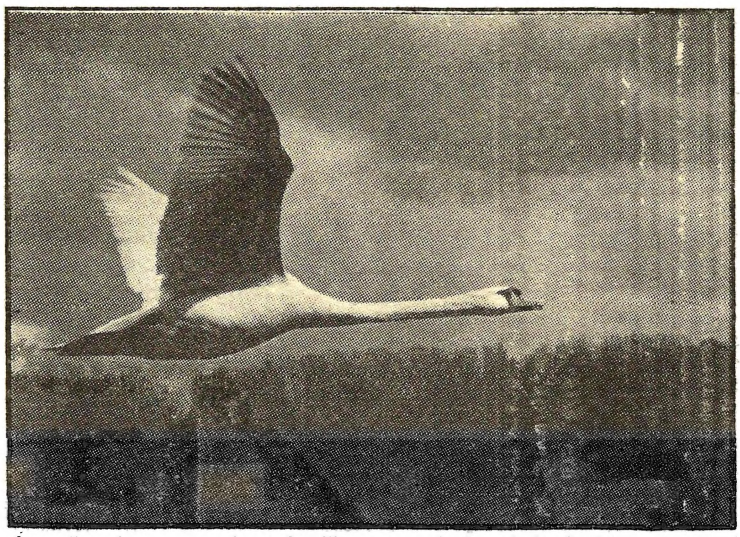

Astăzi mi-am împrăștiat ouăle. Încă nu se maturizaseră. Au zburat prin aer și s-au terciuit.

Nu erau decît cîteva femei pe deal. Le-am văzut cum căutau înnebunite printre tufe.

Spre seară au început să sosească de peste tot automobile. Femeile au coborît și s-au înscris pe lista Gîrbovitului. Unele au încercat să-l facă pe bătrînul ursuz să le înscrie mai în față, însă scopitul nu s-a sinchisit de avansurile lor.

Au venit și cîteva helicoptere, iar nevasta Generalului a sosit într-un blindat.

Gîrbovitul le-a spus că în seara aceea animalul, adică eu, nu fertiliza pe nimeni, că se împiedică și își împrăștiase ouăle înainte de maturizare, că probabil se săturase și el de așa o corvoadă, că el, Gîrbovitul, dacă ar mai avea testicule, în nici un caz nu și le-ar folosi, ci mai degrabă și le-ar tăia din nou și că să plece acasă, să vină mîine. Vorbea încet, însă liniștea era deplină.

Au vociferat femeile. Pentru ele nu exista „mîine", mîine urmau să sosească alte femei, în funcție de programarea Guvernului. Rîndul lor urma să vină cine știe cînd.

Gîrbovitul ținea îndreptată spre ele țeava unui vechi Makarov, însă avea o privire atît de obosită, încît nu speria pe nimeni. Și nici nu era nevoie. Cuvintele erau cuvinte și femeile au înțeles că el le spusese adevărul și nu mai avea nici un rost să rămînă.

Șoselele care convergeau spre deal erau deja împînzite de bariere de polițiști cu bulane și lacrimogene.

Cum spuneam: mi-am împrăștiat ouăle. Așa mi-a venit.

Să nu credeți că este o fericire să stați așa cum stau eu. Gîrbovitul mi-a spus mai demult: „mă, puștiule, tu ai un talent nemaipomenit; dacă admiți să fiu managerul tău, vom face treabă bună, vom dialoga direct cu primul-ministru, ne vom umple de lovele,

(parcă mă interesau pe mine banii)

pentru că, mă, ești un caz excepțional, pentru că ouăle tale, îndesate în vaginul femeilor, le vor readuce fertilitatea".

Într-un fel se lăuda singur. Lucrase ani de zile în cercetarea genetică. Aș putea spune că eu sînt prețul muncii lui, căci el m-a creat. *„Tu ești Dumnezeul femeilor, mă. Asta ești!"*, așa m-a numit. Nu mi-a spus: „ești unealta mea", nu, mi-a spus: *„ești Dumnezeul femeilor"*. Mi-a plăcut al dracului cum a sunat.

Pe vremuri făceam pe nebunul. Fugeam, ce știam eu atunci, deși unora dintre femei le plăcea că făceam asta. *Chiar, riscul o fi un fel de masochism?* Ei, nai la te uită ce întrebări pun, însă adevărul este că atunci dădeam drumul ouălelor în plină fugă. Sigur, se spărgeau cîteva, chiar dacă erau maturizate și întotdeauna rămîneau femei urlînd în urma mea, dar ce?, nu le plăcea lor riscul?, că doar v-am spus.

Fugeam mai ales seara, ce-mi mai plăceau amurgurile!, întotdeauna cu fața

(ia uite, fă, animalul, animalule!)

spre vest, „go west!" - zicea o melodie gomoasă din vremea cînd se transferau polii puterii dinspre est spre vest, adică împotriva cursului firesc al lucrurilor, pe dos. Da, îmi plăcea să alerg cu nasul în vînt.

Și mai turbam după cîmpiile goale, fără tufe sau copaci, goale și întinse, deschise ochilor și minții. Nu erau terenurile khmerilor, însă Gîrbovitul mă învățase că este mai bine să mă păzesc, deși generația lor era pe ducă și abia mai țineau armele în mîini, cît despre femeile khmer, puahi, niște fleșcăite. Dar era mai bine să nu intri în retinele lor

(plicil și cu cracli-n sus)

telemetrice. Mai hărțuiau din cînd în cînd sate amărăștene, visînd la o lovitură de stat, dar de mine nu s-au legat niciodată.

Nevasta Generalului venea cel mai des. Gîrbovitul îmi spusese să fiu atent cu ea, că nai, e nevastă de ministru al Apărării și că nu știe de glumă, că așa și pe dincolo. Da, dar eu eram Dumnezeul femeilor, deci și al ei.

„Ești un simplu cetățean", așa mi-a zis într-o zi femeia Generalului, cu unul dintre ouăle mele în pumn. „Atîta vreme cît calci pămîntul ăsta, trebuie să rabzi să te sugă femeile, așa cum și tu ne sugi nouă aerul". Și asta nu era nimic. Era mult mai vulgară și mereu pe lista de priorități a Guvernului, însă Dumnezeu n-o ajuta și, cu toate că mai mereu pleca cu cîte un ou acasă, rămînea la fel de stearpă ca o sticlă goală.

Își vărsa otrava

('te-n oase de jewl)

pe săracul Gîbovit, dar nici el nu se lăsa și mai mereu îi zicea că mai bine nu ar fi lăsat Dumnezeu trompe femeilor

(știți voi ce trompe)

că mai bine le-ar fi lăsat tot elefanților, că nu s-ar fi mirat nimeni dacă ar fi văzut elefanți cu trei trompe în loc de una, iar asta, mai să facă apoplexie.

Venea Generalul,

(amfibil, port-rachete, scule)

făcea paradă, îl împungea cu bastonul lui cu mîner aurit, însă Gîbovitul nu se intimida. Îl lăsa să latre și îi zicea că dacă nu îi convine, își ia copilul, adică pe mine și pleacă la ruși, că mîine-poimîine se va cînta „go east!", iar Guvernul se va scăpa în pantaloni sub pressingul khmerilor.

Mereu o scotea la capăt Gîrbovitul. Era tare. Și știa că era tare. Mereu zicea: „Mă, eu nici nu exist, sînt o prelungire a Makarovului, o erecție a lui", așa zicea.

Cum spuneam: să nu credeți că e o fericire să stați așa cum stau eu, că femeile, după ce s-au săturat să mă alerge, m-au prins și m-au legat cu sîrmă ghimpată de un stîlp în mijlocul cîmpului. După o vreme m-am obișnuit și cu asta. Trupul meu

(bolboroseală)

își continua lucrarea și prin fantele abdominale ouăle zburau ca niște confetti.

Într-un fel și Gîrbovitul era mulțumit că eram țintuit acolo.

Seara, Gîrbovitul îmi citea dintr-o carte mare. Își așeza arma pe genunchi, își piepteăna barba și abia pe urmă cerceta foile cu ochii lui vioi.

„Hai, mă, să-ți mai zic o poveste."

Și citea cu glas egal niște chestii nemaipomenite despre niște tipi care făceau și dezlegau lumi, alergînd prin niște arealuri halucinante.

Tot timpul, după ce citea cartea, Gîrbovitul rămînea pe gînduri, cu ochii înfipți în arcul orizontului.

„Nu știu de ce am senzația că și noi sîntem personaje din cartea asta", zicea.

„Și ?"

Chiar, și ? Păi nu ziceam bine ?

„Cum se numește cartea ?" l-am întrebat odată, sictirit de tăcerea lui și mi-a zis că ***„ĂIA CARE NU"***, dacă îmi spunea ceva treaba asta. Chiar că nu-mi spunea. Ce, eu nu vroiam *NU* și era *DA*?

Noaptea îmi plăcea, că visam niște chestii nemaipomenite. Noaptea eram un individ cît se poate de comun. Mă visam pe o insulă și mă culcam cu tot felul de femei. Mă culcam pur și

simplu, ca orice om, nu alergau femeile cu ochii pe fantele mele şi nici nu erau sterpe.

Prin copaci se căţărau copiii şi cîntau „go east !", dar într-un fel atît de bisericesc, de-ţi venea să căpiezi.

Aveam un mobil mic, roşu şi dacă mi-aş fi pus mintea cu el, aş fi putut să-l dau singur cu roţile-n sus.

Femeile mă alintau într-un fel care îmi lăsa un gust amar în gură. Îmi spuneau Yull.

Încă nu m-am maturizat. Aşa zice Gîrbovitul, deşi SCHIMBAREA s-a făcut simţită încă de la zece ani. Am puf pe spinare şi pe braţe. Este mişto cu el. Nici nu îmi mai trebuiesc haine.

Unele femei îşi îndeasă ouăle chiar în faţa mea. .

Exhibiţioniste.

Ce ştiu ele ? Este ca şi cum ar face-o în faţa unui şemineu.

Ale naibii vin chiar şi cînd plouă, deşi este evident că atunci germinaţia mea este ineficientă. Vin şi îşi pierd timpul ascultînd tiradele ironice ale Gîrbovitului şi scurgerea unor ouă costelive. Vin, deşi ştiu că principalul scop este o utopie. Se îmbată. Uneori îmi dau şi mie să beau. Pînă şi poliţiştii o lasă mai moale şi vin printre femei, iar ele devin persuasive, rînjite şi strîmbe ca nişte grafice. E bună şi băutura. Băutura şi morcovii.

Odată un poliţist mi-a zis: „Te admir pentru ce faci". „M-oi admira", i-am răspuns, „dar să ştii că e o slujbă nenorocită".

Am şi *Steaua Republicii*. Mi-a dat-o chiar preşedintele ţării. A venit într-un Rolls argintiu, însoţit de zece motocentauri. S-a cîntat imnul naţional, s-au tras lovituri de tun ca la comemorare şi pe urmă mi s-a înfipt medalia în piept. Nu mi-a făcut plăcere. Umblă zvonurile că preşedintele ar fi pedofil.

Gîrbovitul era îmbrăcat pentru paradă, într-un costum albastru cu fireturi aurii, ţeapăn ca o scîndură, i-a zis „să trăiţi !" preşedintelui şi l-a salutat cu mîna la cascheta. A fost caraghios. Pe mine mă „strîngea" sîrma ghimpată.

Femeile erau undeva la poalele dealului aşteptînd să se care naibii mai repede delegaţia prezidenţială, iar eu abia mai îmi ţineam ouăle.

„Eşti un concetăţean pe cinste", mi-a spus. „Sînt mîndru de tine".

Şi a dispărut în spatele geamurilor fumurii ale Rolls-ului.

Motocentaurii scoteau scîntei cu ochii la femeile care începuseră să se dezbrace. Într-un fel erau şi ei oameni, numai eu nu ştiam ce sînt.

Odată mi-a venit să mă sinucid. I-am furat arma Gîrbovitului în timp ce dormea, i-am pus botul în cerul gurii şi am apăsat pe trăgaci, însă capsa nu s-a aprins. De oftică am aruncat Makarovul şi abia atunci glontele a plecat aiurea, s-a înfipt în gîtul unei femei care aştepta să-mi deşert ouăle. A crăpat femela aia. Uneori îmi apare în vis şi este atît de mare, încît dacă ar cădea peste mine m-ar turti.

Nu s-a făcut tapaj pe chestia asta. „Aşa a fost destinul ei" - ziceau celelalte femei, „aşa a fost să fie", irevocabil şi neted ca o stîncă. „Rahat. A crăpat. Şi ?" Pe ele nu le interesa, dar mie mi-a părut rău.

Venea în vis şi zicea: „vezi?" Degeaba îmi părea rău. Degeaba.

Cîteodată zic: „iubesc femeile". Mă uit în mine şi văd că este adevărat. Da, dar alteori, tot aşa, zic: „iubesc femeile" şi ăla din mine, nu ştiu cine, îmi răspunde: „mamă, ce mai minţi !"

Într-o noapte a venit un khmer bătrîn. A zis că-l cheamă „... de piatră", mi-e şi ruşine să vă spun pe de-a-ntregul. Era atît de fleşcăit încît n-ar fi speriat nici o rîmă.

Gîrbovitul s-a holbat o vreme la el şi a zis că nu se putea să fie „... de piatră", că doar ăla crăpase chiar de mîna lui, cu mulţi ani înainte, însă khmerul a rîs şi a zis: „de atunci îţi ţin fuduliile în borcanul cu formol" şi că el nu avea cum să moară, că uite-aşa, nu moare el cu una, cu două, „şi ce vrei ?" l-a întrebat Gîrbovitul, „îl vreau p-ăsta pentru femeile noastre", iar Gîrbovitul a izbucnit într-un rîs atît de violent, încît a căzut pe spate şi după ce s-a liniştit, cu mare greutate, i-a spus că femeile khmere şi dacă şi-ar băga pepeni între picioare tot nu ar deveni fertile.

Khmerul era atît de furios, încît îi tremura degetul pe trăgaciul armei, noroc cu poliţiştii că au venit la vreme şi l-au împuşcat. S-au rugat de Gîrbovit să nu se afle că khmerul trecuse prin cordonul lor, că băuseră şi ei şi d-aia se-ntîmplase.

„Bine", a fost de acord Gîrbovitul, „dar de-acuma-ncolo vreau în fiecare seară o sticlă de vodcă."

„Asta se poate", i-a răspuns un sergent roşcat, „numai că vă rugăm să păstraţi discreţia, că nu se va mai întîmpla altădată."

Şi uite-aşa m-am luat şi eu de băut. Mai băusem pînă atunci, îmi dăduseră femeile, dar de atunci am început să beau regulat şi chiar îmi plăcea, că uitam de starea nenorocită în care mă aflam, iar visele mele cu maşina roşie şi femeile de pe insulă se repetau mai des.

Grafică: Gabriel Balazs

Nu mai ştiu de cîte zile, luni, ani stau legat de stîlpul ăsta nenorocit. Între timp puful s-a transformat în pene viguroase şi Gîrbovitul crede că mai am puţin şi îmi voi lua zborul, că voi revitaliza mitul cum că toţi copiii sînt aduşi de barză şi că ce-ar fi dacă aş fi barză? Am văzut în ochii lui acel licăr mefistofelic care îl slujise toată viaţa să transforme orice fiinţă vie în altceva.

„Fereaşcă Dumnezeul" atît am putut să-i spun. „Hai, mă. Nu fi prost, că ăştia, de cînd cu reformele din cadrul armatei, trag fără somaţie în tot ce zboară şi nu este pasăre."

„Ei, na. Lasă-mi mie grija asta", i-am răspuns înnebunit de gîndul că voi fi eliberat şi că voi zbura.

N-a mai zis nimic, însă am ştiut că-i este teamă că mă va pierde definitiv şi ce s-ar face fără mine?, ce să facă el cu banii Guvernului pe care şi aşa îi îngropase lîngă stîlpul unde stăteam legat?, uite-aşa am văzut pe faţa lui, dar de zis n-a zis nimic. Era un tip al dracului de mîndru.

Mai mereu îmi citea din cartea aia mare şi după aceea rămînea pe gînduri. Era obsedat.

Odată a început o poveste care se numea ***„ANIMAL ÎN AMURG"***. A citit cîteva fraze şi a amuţit. Povestea începea aşa:

„Astăzi mi-am împrăştiat ouăle."

Astăzi am făcut o tură pe deasupra cîmpului după ce Gîrbovitul a tăiat cu o foarfecă Linneman sîrma ghimpată. Recunosc că a fost greu la început, că abia îmi ridicam aripile, însă ştiam ce să fac cu ele, fir-ar să fiel, ştiam, văzusem de atîtea ori asta la păsări. Şi am reuşit.

Poliţiştii nu ştiau ce să facă. Alergau înnebuniţi între maşini, dădeau drumul sirenelor şi girofarurilor, însă într-un tîrziu s-au domolit şi s-au holbat ce fain zburam pe deasupra lor. Parcă eram drogat. Dacă închideam ochii mă vedeam la volanul mobilului meu roşu şi dă-i „speed" - şi asta era o amintire veche înfiptă în creierul meu.

Era în amurg

(ş-aşa îmi spuneau
"animal în amurg")

şi femeile deja aşteptau în jurul colinei, cuminţi şi răbdătoare, deşi înfricoşate că puteam să zbor pentru totdeauna din locul acela şi astfel să le năruiesc nădejdea de a le reda fertilitatea.

Am coborît planat spre stîlp, în timp ce directorul care răspundea de securitatea mea urla în sculele de telecomunicaţii că vrea să vorbească cu preşedintele, cu Guvernul şi chiar cu Papa, însă mie numi păsa de el.

„Şi acum ?" l-am întrebat pe Gîrbovit.

Şi acum, cînd am gustat întîia fărîmă de libertate? Asta am vrut să-l întreb, însă oricum a înţeles. Şi foarte abătut a deschis cartea

(de ce căuta răspunsuri acolo ?)

şi a pus degetul pe ultimul rînd din povestea aia care îl năruise definitiv.

„Ce scrie acolo ?" am insistat.

„Păi", zise şi îi tremura vocea, „scrie chiar aşa: ***ŞI ACUM ?*** Asta scrie."

© Adrian Bănuţă '95

Pe scurt....

@ Încă o ştire care ne bucură: Mihai Victor Stoica, principalul animator clujan, a fost unul dintre finaliştii unui concurs internaţional de fantasy.

@ La mulţi ani, quasari şi supernove! *For George Ceauşu.*

@ Mihai Samoilă se va muta în curînd în Bacău unde este aşteptat cu nerăbdare de Ovidiu Bufnilă ca s-o mai pună de-o revistă. @ Din păcate examenele nu i-au permis continuarea colaborării cu postul de televiziune Tele M Iaşi.

@ Numărul 136 al JSF marchează 50 de numere de la debutul lui Liviu Surugiu şi 60 de la cel al lui Cătălin Teniţă.

@ Săptămînal postul de radio din Piatra Neamţ prezintă JSF. Păreri pro şi contra.

@ Ovidiu Bufnilă a început lucrul la un nou roman.

@ Don Simon este în doliu: celebra arahnidă, Gavrilă, şi-a dat obştescul sfîrşit. Se pare că şi-a dat concursul şi soţia redactorului nostru. *Cei care posedă tarantule sau păianjeni negri sînt rugaţi să ne contacteze.*

@ Carmen Maftei este internată. Îi dorim însănătoşire grabnică.

@ Sebastian A. Corn a fost „achiziţionat" de editura Nemira pentru a coordona revista Nautilus. *Sebi are în pregătire două romane SF; unul la editura Nemira şi unul la Olimp.*

@ Se pare că principalii favoriţi la concursul Nemira (secţiunea roman) nu vor avea timp să-şi termine romanele, deoarece termenul de două luni impus de editură a fost insuficient.

@ Ultima penetrare demnă de luat în seamă a spaţiului revistei DILEMA îi aparţine lui Sebastian A. Corn, cu textul *"Insule în reţea"*. Într-un număr ceva mai vechi, un alt reprezentant al fandomului - Robert David - publica articolul *"Piramida şi cotorul de măr"*.

UN MOTOCENTAUR PE ACOPERIŞUL EUROPEI

Şi iată că miracolul s-a îndeplinit: generaţia '90 îşi are primul premiu Eurocon! Un motocentaur a năvălit în trombă şi s-a oprit tocmai pe acoperişul Europei! Unde-s cobitorii care spuneau că din SF-ul românesc n-o să mai iasă nimic? Sigur, Sebastian A. Corn reprezintă un fenomen aparte, un adevărat dobînditor de recorduri: la mai puţin de doi ani de la debut, un premiu naţional, urmat imediat de apariţii în cîteva antologii şi de două (sau chiar trei, dacă-l socotim şi pe cel mainstream) romane gata să năvălească pe tarabe... Iar goana s-a oprit în vîrf (la nici trei ani de la debut, premiul Eurocon!)... sau, mai bine zis, goana l-a dus în vîrf, pentru că de gonit va goni mai departe. Motocentaurii, chiar dacă-şi găsesc drumul propriu, nu se pot opri din cursă... trebuie să urmeze alte premii, naţionale şi internaţionale... Succesul lui Corn, meritat pe deplin, atît prin talent, cît şi prin cantitatea enormă de efort, dovedeşte că noua generaţie de autori, cea de după '89, n-a umplut doar un gol, ci a arătat profesionalism, pasiune şi ambiţie. Succesul lui Corn nu-i numai al lui, ci şi al nostru, al tuturor prietenilor lui, care am crezut în el. El ne-a demonstrat că se poate. Să-l felicităm şi să-i urăm să ajungă mai sus, pe acoperişul lumii! Care dintre motocentauri se va avînta pe urmele lui? Curaj, Sebastian a deschis drumul!

Liviu Radu

Baftă la examene tuturor cititorilor şi colaboratorilor noştri!

PREMIILE HUGO

Roman: *Mirror Dance* de Lois McMaster Bujold

Nuvelă: *Seven Views of Olduvai Gorge* de Mike Resnick

Nuveletă : *The Martian Child* de David Gerrold

Short Story: *None So Blind* de Joe Haldeman

Non-Fiction: *I, Asimov: A Memoir* de Isaac Asimov

Spectacol: *All Good Things - Star Trek The Next*

Editor: Gardner Dozois

Artist: Jim Burns

Original Artwork: *Lady Cottington's Pressed Fairy Book* de Brian Froude

Semiprozin: *Interzone* – editat de David Pringle

Fanzin: *Ansible* – editat de Dave Langford

Fan Writer: Dave Langford

Fan Artist: Teddy Harvia

John W. Campbel: Jeff Noon

EUROPEAN SCIENCE FICTION SOCIETY ESFS/ EUROCON AWARDS

Cel mai bun scriitor:
Alain le Busy (Belgia)
Cel mai bun artist:
Juraj Maxon (Slovacia)
Cea mai buă editură:
Babel (Olanda)
Cea mai bună revistă:
Andromeda Nachrichten (Germania)
(vă amintim că deţinătoarea premiului de anul trecut pentru cea mai bună revistă din Europa, Jurnalul SF, nu a avut dreptul să participe, fiindcă premiul se decernează o singură dată în viaţa unei reviste)
Promotor:
Jaloslav Olsa jr. (Cehia)

1995 Chesley Awards

Best Cover Illustration-Hardback Book: Janny Wurts, *Curse of the Mistwraith*

Best Cover Illustration-Paperback Book: Alan M. Clark, *Geckos*

Best Cover Illustration-Magazine (ex aequo): Bob Eggleton, *Asimov's Sciece Fiction*, 8/94 & Wojtek Siudmak, *Analog Science Fiction and Fact*, 12/94

Best Interior Illustration: Brian Fround, *Laddy Cottington's Pressed Fairy Book*

Best Monochrome Work (Unpublished): Carl Lundgren - *Promise*

Best Colour Work (Unpublished): Alan M. Clark, *The Pain Doctors of Suture Self General*

Best Three-Dimensional Art: Clayburn Moore: *Pitt*

Best Art Director: Cathy Burnet & Arnie Fenner, Spectrum Design

Award for Contribution to ASFA: David Lee Pancake, Production of ASFA publications

Award for Artistic Achievement: Frank Frazeta

Prometeus Awards

Poul Anderson: *The Stars Are Also Fire*

Hall of Fame: Poul Anderson pentru *The Star Fox*

Alte premii

Seiun:

Roman: *Hyperion* de Dan Simmons

Short Story: *A Planet Named Shayol* de Cordwainer Smith

FirstFandom HallofFame:

Jack Speer
Harry Warner Jr.

Big Heart Award:

Kenneth F. Slater

THE GLITERING PRIZES

Fantasy:

Premiul I: *Clocks* de Kari

Close Runner-up: *Slave of Desire* de Alison Mirchell

Menţiune: *Dragonmind* de Marcus Hemingan

SF:

Premiul I: *Baby-Sitting the Burglar* de Lynda Manning-Schwartz

Menţiune: *Virtual Emparhy* de Constance Williams

Horror:

Premiul I: *Selfless Addiction* de Robert Williams

Menţiune: *Legends and Bad Dreams* de Steve Kerry

JURIUL:

Morgan Llywelyn (scriitor)
Michael Scoot (scriitor)
Jody Lynn Nye (scriitor)
Christopher Schelling (editor)
Meg Davis (agent literar)
Bill Fawcett
(Book Packager, scriitor)

HOGU & BLACKHOLE AWARDS

HOGU:

Best Hoax Convention: DragonCon

Special Bagelbash Award: Architect of the SECC Hall

Best New Feud: Sen. Exon (Neb.) vs Internet

Best Has-Been: Richard III Nixon & Tim Illingworth (tie)

Black Holes:

Greed Award: Bill Gates

Half-assed Con Officiuosness (The „Connie" Award): NASFiC officious guards

Masquerade

Best in Show: Mike & Maggie Percival (Return of the Hunt)

Best master: (not presented)

Best Journeyman: Lisa Ashton

Best Novice: Giulia De Cesare (Hyperbole, Muse of Purple Prose)

Best Presentation

Novice: Blair Ault (Dorothy)

Juorneyman: Tom Nanson and company (Winds Four Quarters)

Best Workmanship

Novice: Dina Flockhart and company (Royal Rumble)

Journeyman: Mike & Maggie Percival (Return of the Hunt) for beading & electronics

Master: Michele Dennis (Deidre of the Sorrows) for applique (upgraded from Journeyman)